Serie nouă
Martie 2011
3
(CXVII)
36 pagini
9 lei

ACTUALITATEA MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ŞI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

Premiile UCMR
Istoria Baletului Operei Naționale
Concursul Internațional "Gh. Dima"
Muzica Basarabiei
Remember Dan Spătaru
Fenomenalii Stela şi Arşinel

În imagine:
Andrei Tudor
Foto: Mihai Cosma

Despre măsură

Liviu DĂNCEANU

Photo: Mihai Cosma © 2010

Curajul e bun, dar dacă întrece măsura se transformă în nechibzuință. La rândul ei, timiditatea poate fi de folos, dar dacă întrece măsura devine neputință. E bine chiar să cheltuieşti, dar dacă o faci în exces se cheamă risipă. Aşa cum şi spiritul de economie este util, dar dacă e dus la extrem cade, nu-i aşa, în zgârcenie. Să ne ferim, aşadar, de mult şi de puțin. Adică, să fim cumpătați. Şi poate că cea mai anevoie cumpătare în muzică este putința de a ascunde cumpătarea. Dimpotrivă, cel mai la îndemână este să o exhibi. Să demonstrezi cu orice preț că ții sub control hamurile componisticii, că, vezi Doamne, poți administra şi croi deopotrivă stofa şi căptuşeala artei sonore. Iar astăzi, mai mult ca oricând, căptuşeala contează. Cu alte cuvinte, sporul de exhibiționism al gestului creator este evident. Mai puțin preocupat de mesaj, compozitorul contemporan este obsedat de etalarea interiorului laboratorului său de creație. Cu frivolitate şi, nu de puține ori, impudic, autorul vrea să arate că este compozitor. Nu ştiu dacă e neapărat o lipsă de decență, de bun simț artistic. Ştiu însă că seamănă a infatuare şi insolență. Ori a dezechilibru. Odată cu pierderea măsurii muzica s-a pierdut pe sine: dintr-o ființă simplă, unitară, a devenit una complicată, ajungând tot mai frecvent să trăiască într-o confuzie profundă în legătură cu sine şi cu lumea. Descentrării creației muzicale nu trebuie însă să i se opună centrarea în valorile tradiționale sau în experimentul incontinent, ci muzica firească, normală, care nu progresează, nu evoluează şi nu preface în mod catastrofic, ci creşte şi se înmulțeşte; adică, sporeşte. Reinventarea abuzivă a propriei identități nu e, de cele mai multe ori, decât o reconstrucție semantică, într-un fel abuzivă. E genul de redefinire care precede sau justifică fronda de dragul schimbării, schimbarea de dragul înfruntării. Muzica vie creşte, nu se inventează. O declară unul dintre cei ce au exersat îndelung trucurile urzirii şi zămislirii unor proiecte sonore inedite şi, pe cât posibil, insolite. Doar obiectele mecanice se inventează. Ele nu au pedigree; nici o sorginte misterioasă, cu atât mai puțin mistică. Lucrurile vii, în schimb, au o origine ascunsă, tainică, o natură specifică, nişte rădăcini, un timp şi un spațiu al lor. Ingineria componistică merge mână în mână cu lipsa de identitate personală. Nu poți să aperi ceva, dacă nu ştii cine eşti şi pentru cine o faci. Compozitorii de astăzi par a fi uitat pentru cine scriu. Din care realitate se înfruptă şi cărei realități i se adresează. Mă tem din ce în ce mai tare că muzica lor nu semnifică nici o realitate, ci doar încearcă să inventeze una: o realitate convențională. În ultima vreme mi-au căzut în mână puzderie de partituri de ultimă oră, multe din ele neîntrupate încă sonor. Absența măsurii le caracterizează aproape în totalitate. Senzația cea mai acută pe care am avut-o în contactul cu ele a fost că inima lor e copios dereglată. Unele partituri prezintă semnalmentele unei tahicardii severe: o ubicuitate cinemascopică tinde să instaureze un fel de conştiință globală (numai că perspectiva global-sincronică, exprimată prin abuzul de informație sonoră injectată fără criterii şi discernământ face casă bună cu zădărnicia global-diacronică, grație căreia „spălarea" identității este asigurată). Altele pulsează într-un regim brahicardic (de restrânsă activitate circulatorie, altfel spus, cu un travaliu componistic arid, insipid), cantonat într-o pauperitate vecină cu mizeria substanțială şi formală. Pe de o parte muzica globală, iar de cealaltă parte muzica de nişă. Ambele sunt făcute parcă a plafona şi uniformiza. Fără măsură. De multe ori, samavolnic. Identitatea pală a compozitorului globalizat n-are însă cum să acapareze piața liberă globală. Fie şi numai pentru că, fiind cu toții identici, nu mai au ce schimba între ei.

DIN SUMAR

Premiile UCMR 2-6
Army in concert 7
Centenar L. Bercescu Țurcanu 8
Baletul la Sibiu 10
Otello la Constanța 12
Concursul "Gheorghe Dima" 15
Adio, Mălina Dandara 16
Punctul pe j... azz 17
Cultura Basarabiei 18-19
Remember Dan Spătaru 20-21
Teatrul de revistă 23
Generația 9 25
Tradiții maramureşene 26-27
Femina 28-29
Simionică reloaded! 30-31
Flash intern 32
Discuri 34-35
Muzica pe micul ecran 36

MARELE PREMIU

FELICIA DONCEANU,
pentru întreaga activitate

Felicia Donceanu Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru lucrări simfonice:
Mihai Măniceanu,
pentru *Sempre risoluto*, pentru pian obligat şi orchestră

Mihai Măniceanu Foto: Mihai Cosma © 2011

Premiul pentru lucrări electronice:
Octavian Nemescu,
pentru *EUlorErUlmIl*, pentru clarinet, vioară şi bandă

Octavian Nemescu Foto: Mihai Cosma

Premiul Filialei Cluj:

Valentin Timaru,

pentru *Harfă de vânt*, pentru voce şi ansamblu cameral, pe versuri de Adrian Tarța

Valentin Timaru Foto: Mihai Cosma

Nicolae Teodoreanu Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru muzică de cameră:

Nicolae Teodoreanu,

pentru *Fântâna tinereții*, pentru flaut, violoncel şi live electronics

Premiul pentru muzică de fanfară:

Gheorghe Vulpe,

pentru *Suita transilvană*

Gheorghe Vulpe Foto: Mihai Cosma

Cristian-Alexandru Petrescu Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru lucrare corală amplă:

Cristian-Alexandru Petrescu,

pentru *Cărăbuşul*,

pe versuri de Lucian Blaga

Premiul pentru muzică uşoară:

Andrei Tudor,

pentru piesele *Iarna spune poveşti* şi *Nu te mai am*,

pe versuri de Andreea Andrei

Andrei Tudor Foto: Mihai Cosma

Marcel-Octav Costea Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru miniatură corală:

Marcel-Octav Costea,

pentru Trei miniaturi corale pe texte religioase: *Aspergis per Domine; Doamne-ndură-te de noi!; Aleluia! - Domnul e păstorul meu*

Cătălin Târcolea Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru muzică de jazz:

Cătălin Târcolea,

pentru CD-ul *Synvionai 2*

Premiul pentru istoriografie:

Octavian Lazăr Cosma,

pentru *Opera Națională din Cluj* (Editura Charmides) şi *Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti la 140 de ani* (Editura UNMB)

Octavian Lazăr Cosma Photo: Mihai Cosma © 2011

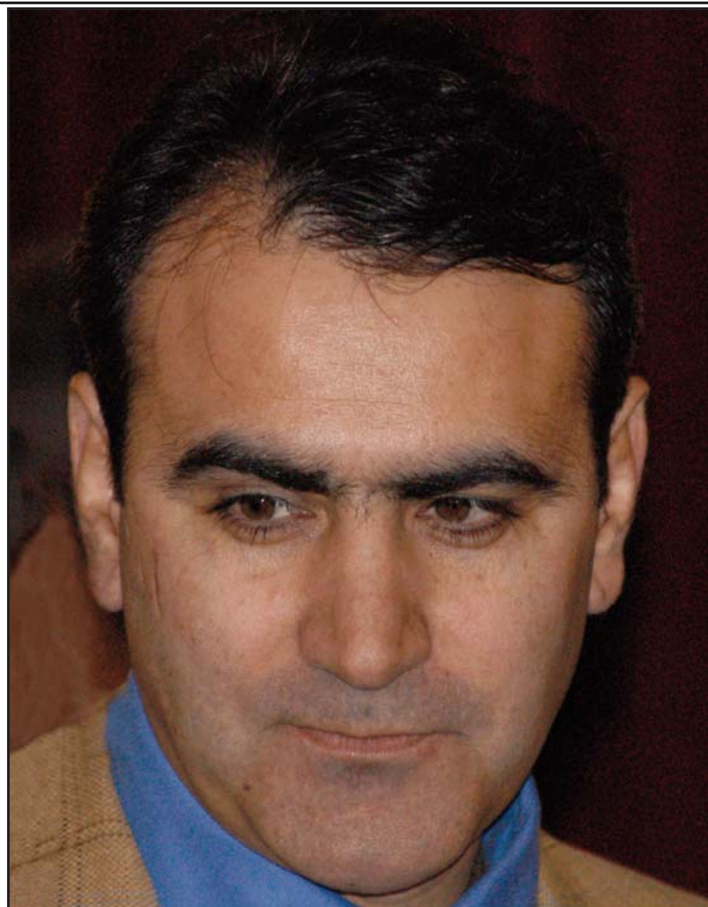

Marius Țeicu Foto: Mihai Cosma

Premiul pentru spectacol muzical:

Marius Țeicu,

pentru musicalul *O premieră furtunoasă*, pe un libret de Octavian Sava

Premiul pentru sistematică: Valentina Sandu-Dediu şi Nicolae Gheorghiță

Premiul pentru publicistică: Oltea Şerban-Pârâu
Premiul pentru didactică: Doina Paron-Floriştean

180 de ani de la fondarea fanfarelor militare româneşti

Viorel COSMA

Concertul Muzicii Reprezentative a Ministerului Apărării Naţionale din ziua de 24 februarie 2001, la Studioul „Mihail Jora” al Radiodifuziunii Române, a dorit să marcheze un moment aniversar pe care nici o altă instituţie de nivel republican din ţara noastră nu-l egalează: împlinirea „vârstei” de 180 de ani de la fondarea primei fanfare militare de tip european. De fapt, în ziua de 1 iulie 1831, când a avut loc la Iaşi sfinţirea armelor şi depunerea jurământului ostaşilor, a ieşit în public prima fanfară a armatei, fiindcă Certificatul de naştere al

Aurel Gheorghiţă

formaţiei s-a semnat prin **porunca Divanului Moldovei** din 25 august 1830. Timp de aproape un an s-au comandat în străinătate noile instrumente ale ansamblului şi s-au executat zecile de repetiţii cu tinerii muzicanţi, sub bagheta capelmaeştrilor Francisc Ruszistki şi Joseph Herfner. A fost un moment politic şi social epocal în viaţa poporului nostru care, vreme de secole, a auzit la curtea domnească doar mehterhaneaua turcească – acea zgomotoasă formaţie orientală care le spărgea urechile şi le zdruncina creierii ascultătorilor prin cele 10-12 tobe mari, 10 perechi de talgere metalice şi doar câteva instrumente de suflat. Aveau perfectă dreptate primii noştri istoriografi şi cronicari (Miron şi Nicolae Costin, Grigore Ureche, Ioan Neculce) când scriau în textele lor că „bate mehterhaneaua”, în loc de „cântă mehterhaneaua”.

Muzica Reprezentativă a Armatei şi-a completat efectivul cu violoncele, contrabaşi, clarineţi în La şi corn englez, spre a deveni o formaţie simfonică de suflători, capabilă să abordeze două partituri clasice. *Concertul pentru pian şi orchestră în la minor* de Edward Grieg şi Simfonia *Din lumea nouă* de Antonin Dvořak. Prima piesă a fost orchestrată de capelmaestrul turc Bilgin Bayrat, iar a doua de olandezul Mark Koninkx, astfel că auditorii noştri s-au aflat în faţa a două prime audiţii.

Desigur că pentru dirijorul lt. Col. Aurel Gheorghiţă abordarea celor două lucrări, intrate de multă vreme în conştiinţa publicului nostru, a constituit un efort deosebit atât prin trecerea de la repertoriul mai lejer de fanfară la cel simfonic, cât şi prin adaptarea intrumentiştilor suflători militari la ţăsătura complexă a partiturilor lui Dvořak şi Grieg. Nu este uşor să obţii o bogăţie de nuanţe (mai ales cele moi, pastelate) de la nişte interpreţi care cântă permanet în aer liber, numai pe *forte* şi *fortissimo*, după cum şi realizarea unei frazări muzicale şi a unei ritmici specifice stilului de jazz, blues, negro-spirituals, folosite de A. Dvořak în Simfonia *Din lumea nouă*, solicită o flexibilitate de ansamblu şi o maturitate de înţelegere greu de obţinut în numai câteva săptămâni de repetiţii. Desigur că Muzica Reprezentativă dispune de suflători cu experienţă şi de un Studio propriu de concerte (unde poate repeta în condiţii optime de sonoritate) încât rezultatele concertului aniversar au depăşit aşteptările.

Emoţiile debutului s-au simţit mai pronunţat în *Concertul pentru pian şi orchestră în la minor*, op. 16 de Grieg decât în simfonia clasicului ceh, pianistul Horia Maxim, asistent la Universitatea Naţională de Muzică, având de luptat cu orchestra mult prea puternică de-a lungul întregii partituri, finalul lucrării fiind chiar „înecat” în sonorităţile supradimensionate ale alămurilor. Lirismul specific părţii a doua (*Adagio*) a sunat cald, datorită în special partidei clarineţilor, extrem de sensibili şi bine sudaţi, dialogul dintre pian şi orchestră atingând momente de reală poezie pentru un ansamblu de suflători. Nu aceeaşi colaborare s-a menţinut în finalului *Concertului*, unde tempo-ul prea viu (*Allegro molto moderato e bon marcato*) al lui Horia Maxim a creat decalaje cu orchestra. Totuşi, tensiunea emoţională specifică muzicii lui Grieg s-a păstrat de-a lungul întregii partituri, astfel că sala a reacţionat cu entuziasm, obligându-l pe solist să acorde un supliment.

Cu totul altfel a sunat *Simfonia nr. 5 în mi minor „Din lumea nouă”, op. 95* de Antonin Dvořak. Dirijorul Aurel Gheorghiţă şi-a pus în valoare multiplele valenţe artistice, de la stăpânirea absolută a mijloacelor de expresie (a condus pe dinafară întreaga lucrare) până la sublinierea atentă a temelor fiecărei secţiuni, cu vizibilă încercare de valorificare a contrastelor dramatice prin exploatarea forţei alămurilor. Prima parte (*Allegro molto*) şi finalul (*Allegro con fuoco*) le-a rărit ca tempo în mod intenţionat, spre a obţine efecte de culoare sonoră mai caldă. Din păcate, strălucirea specifică partiturii lui Dvořak pe *rallentando*-ul codei, nu a atins acea culminaţiei majoră a orchestrelor simfonice. Excelent mi s-a părut *Trio*-ul din *Scherzo*. Desigur că instrumentiştii din Muzica Reprezentativă a Armatei şi-au depăşit statutul de suflători de „fanfară”, obţinând momente excelente de omogenitate sonoră şi forţă dramatică, într-o mare partitură clasică a repertoriului universal. Supleţea acestei formaţii militare (pe care am urmărit-o în diverse concerte de estradă, de paradă, de jazz) o singularizează în peisajul nostru artistic încât prezenţa unei orchestre simfonice de suflători în viaţa noastră concertistică reprezintă un câştig şi o performanţă care s-a „dospit” tacit de-a lungul celor 180 de ani, dar s-a „copt” cu certitudine în zilele noastre, când şi-a dobândit maturitatea prin abordarea repertoriului major al marilor creatori universali.

Centenar Lucia Bercescu Țurcanu

Grigore CONSTANTINESCU

Când, în 1992, la Studioul de concerte al Radiodifuziunii, am invitat-o pe marea soprană Lucia Bercescu Țurcanu, pentru a-i oferi Premiul pentru „O viață dedicată artei”, din partea Uniunii Criticilor Muzicali din România, „Mihail Jora”, după ce a primit distincția marea soprană s-a îndreptat către public și, cu vocea sa limpede, cuceritoare de strălucite triumfuri în lumea lirică, a rostit simplu : *„Vă mulțumesc că nu m-ați uitat*”. Pentru recursul la memorie, finalul lunii martie are un înțeles simbolic, împotriva umbrelor uitării, căci ziua de 27 marchează Centenarul existențial al acestei superbe voci care a făcut cunoscută gloria artei românești pretutindeni. Totuși, reperele cuprinse în acest secol merită reamintite, chiar și sub forma unor consemnări de cronică. În numeroasa familie bucureșteană Bercescu, dintre cei cinci copii, două fete, Olga și Lucia, au primit darul vocii.

Destinele lor au fost însă diferite. Olga, un glas care promitea marea carieră, după primele începuturi mult apreciate, nu și-a mai împlinit viitorul, la dimensiunea unei veritabile ascensiuni. Lucia, însă, a devenit o astfel de legendă, urcând treptele gloriei mondiale. La recomandarea surori mai mari, Lucia a dat audiție și, spre surprinderea tuturor, a fost primită, după o scurtă pregătire anterioară, să frecventeze cursurile sub îndrumarea profesorilor Mihail Vulpescu și Elena Saghin la Academia regală de Muzică din București. Nu știa atunci că se aliniază altor nume celebre, venind din istoria noastră lirică, de la Elena Teodorini, la Hariclea Darclée și Florica Cristoforeanu. În 1939, debutul pe scena Operei din București, cu Margareta din **Faust** de Gounod, alături de Mihail Știrbei, Edgar Istratty și Constantin Teodorian este apreciat de cronicarul de la *Universul drept* „o revelație...un nou și prețios talent”. După acest spectacol va fi imediat angajată solistă a Operei de către directorul Teatrului, dirijorul George Georgescu. Urmează premiera absolută cu **Alexandru Lăpușneanu** de Al. Zirra, rolul Domniței Ruxandra, despre care Mihail Jora notează în *Timpul că „*Am ascultat cu emoție cel mai frumos glas ce ne-a fost dat să-l auzim la Opera Română.” Partenerul sopranei, baritonul Petre Ștefănescu Goangă avea să declare, de asemenea: Lucia Bercescu, cea mai frumoasă voce după Darclée...”. Prima scenă lirică românească cunoaște, în continuare alte debuturi prestigioase, precum Contesa din **Nunta lui Figaro** de Mozart, Eva din **Maeștrii cântăreți din Nürenberg**, Elsa din **Lohengrin** de Wagner, Agathe din **Freischütz** de Weber, **Madama Butterfly, Tosca** de Puccini, **Ebreea** de Halevy, **Aida, La Traviata** de Verdi (ultimul spectacol susținut pe scena Operei Române în calitate de angajată). În acest interval de șapte ani, soprana a susținut mai multe concerte vocale la Ateneul Român, turnee cu Tatrul bucureștean în Ardeal și la Budapesta, spectacole de operă la Zagreb, Belgrad, Danzig și Budapesta. Dintre artiști celebri cu care a cântat în primii ani de solistică, amintim pe soprana Maria Cebotari în **Nunta lui Figaro** și tenorul danez Helge Rosswange în **Tosca.**

Anul 1942 marchează momentul deschiderii orizonturilor către cariera internațională, fiind singura selectată dintre cele 15 soprane, într-o audiție la Volksoper din Viena, pentru a interpreta rolul Aidei în limba germană. Deschiderea stagiunii teatrului vienez este dirijată de George Georgescu, cu o distribuție românească în care, împreună cu Lucia Bercescu Țurcanu cântă tenorul Dinu Bădescu și baritonul Șerban Tassian. Cronica din *Neuihkeiter Welt Blat comentează: ”*Debutul Luciei Bercescu a fost o descoperirea senzațională. Se vorbește ca despre o nouă Jeritza. Glasul ei, chiar în acutele cele mai înalte e de un timbru fermecător, de o elasticitate plină de efect și luminează biruitor toate splendorile orchestrale, și în aria Nilului, si în marele final”. În amintirile sale, artista menționează că marea arie a Aidei a fost „trisată” în seria spectacolelor vieneze. Urmează un contract de 5 ani, cu spectacole susținute alternativ cu Opera din București, veritabil tur de forță al tinerei soliste. Pe aceeași scenă cântă **Trubadurul** de Verdi, **Tosca** de Puccini, **Lohengrin** de Wagner. Se decide apoi, obținând un concediu, să plece pentru studii de perfecționare la Milano. Susține audiție la care asistă dirijorul Tulio Serafin, care îi decide soarta. La 26 decembrie 1946, stagiunea de la Teatro alla Scala din Milano va fi inaugurată, sub bagheta ilustrului dirijor, cu premiera operei **Nabucco,** Lucia Bercescu cântând rolul Abigaille, în distribuție cu Gino Bechi, Cesare Siepi, Fedora Barbieri. Vor urma pe aceeași scenă opt spectacole de **Turandot, Gioconda** În paralel cu cele trei stagiuni de la Scala, artista cântă la Terme din Caracala din Roma și la Cagliari *Aida* (partener Mario del Monaco), **Tosca** (cu Benjamino Gligli), **Faust** la San Carlo din Neapole, **Trubadurul** la Palermo, **Bal mascat** la Bologna, realizând turnee și la Torino, Padova, Cremona, Modena, Ravena, Spoleto, Trieste, Sicilia, Lausanne. În urma unor contacte promițătoare, pleacă în SUA, pentru un contract cu Metropolitan Opera din New York, în 1949. Debutează la *Broklyn Academy of Musik* din New York cu **Aida,** apoi cântă la *City Center Opera* **Turandot** și **Cavalleria rusticana**, în Venezuela **Tosca** (pertener Ferruccio Tagliavini), **Aida** la San Salvatodor și Guatema, o înlocuiește pe Stella Roman în **Gioconda** (partener Richard Tucker) și **Aida** la *Philadelphia Scala Opera Company.* Ultimii ani petrecuți în America vor fi consacrați pedagogiei, la Detroit. În urma mai multor intervenții, Lucia Bercescu împreună cu soțul ei, dirijorul Constantin Țurcanu, dirijorul multor spectacole susținute de artistă, revin în România. Va fi nevoită să accepte umilința unei audiții de verificare la Opera din București, pentru a obține dreptul de a cânta din nou pe scena românească. Este astfel programată pentru spectacole cu **Tosca** (parteneri Petre Ștefănescu Goangă, Ion Piso), **Maeștrii cântăreți din Nürenberg** (cu baritonul german Hajo Muller, Octavian Naghiu), **Trubadurul** (parteneri Micaela Botez, Nicolae Martinoiu). În 1965 este invitată la Opera Română din Cluj - **Aida, Tosca, Butterfly** - și la Opera din Iași - **Tosca** și **Aida**. Este prezentă în spectacole și concerte vocal simfonice la Craiova, Cluj, Iași, Bacău, Sibiu, Oradea. Ascultând-o la un recital susținut Ateneul Român, împreună cu pianista Martha Joja, tenorul Emil Marinescu mărturisește în cartea sa despre „**Lumea Oprei**” că „...vocea Luciei Bercescu uimește încă prin prospețimea și strălucirea ei de odinioară”. Se justifică astfel mai multe înregistrări radio și *live*, din care se alcătuiește, la Radiodifuziune, unicul disc cu arii și lieduri cântate de Lucia Bercescu. Dintre vocile tinere care beneficiază de îndrumările artistei, vor face carieră lirică sopranele Lucia Țibuleac și Cleopatra Melidoneanu. Rămâne amintirea acestei artiste centenare, după intrarea în eternitate (1995), imaginea unui destin care i-a hărăzit marea carieră lirică, în timpuri traversate de dramatica conflagrație mondială și seisme sociale, sub semnul de glorie care o situează în compania celor care au scris prin cânt, pe meridianele lumii, istoria liricii vocale românești.

Concertele Orchestrei de Cameră Radio

Olga GRIGORESCU

Un public extrem de numeros, în majoritate tineri, a umplut sala “Mihail Jora” a Societăţii Radiodifuziunii Române în seara zilei de 2 februarie. Era pentru “Anotimpurile” lui Antonio Vivaldi, sau pentru cele... “de la Buenos Aires” ale lui

Cristian Brâncuşi

Astor Piazzolla? Probabil pentru amândouă, poate însă şi pentru un nume străin care apărea pe afiş, violonistul şi dirijorul Robert Bokor.

Aşteptările publicului nu au fost înşelate, căci Concertele au avut strălucire, nerv, sugestivitate, momente lirice evidenţiate cu tonuri violonistice mătăsoase, alternând cu explozii de energie şi temperament. L-am caracterizat acum în primul rând pe solistul serii, violonistul sârb Robert Bokor, despre care am aflat cu ocazia concertului că are o agendă artistică foarte bogată, fiind director al Filarmonicii din Belgrad, şi că străbate lumea ca solist şi dirijor. El a venit la pupitrul Orchestrei de Cameră Radio cu o concepţie modernă asupra interpretării stilului baroc, aceea de a realiza un discurs foarte viu, cu contraste mari, cu tempouri foarte rapide, necesitând şi articulaţii sonore extrem de răspicate şi precise. Robert Bokor ne-a cucerit cu impetuozitatea şi calitatea frumoasă a sunetului viorii sale, dar au fost şi momente când nu a reuşit să se coordoneze cu ansamblul, instrumentiştii părând, de câteva ori, surprinşi de avântul solistului-dirijor, producându-se astfel nedorite decalaje.

Muzica lui Piazzolla însă, din partea a doua a serii, a răsunat la cele mai înalte cote ale interpretării, şi din partea solistului, şi a orchestrei. Ritmica destul de dificilă care împânzeşte ţesătura orchestrală foarte colorată nu i-a derutat nici o clipă, pulsul puternic al tangoului bătând permanent, ca o inimă, în toate “Anotimpurile” şi în toate stările de spirit ale celui ce le trăieşte: şi când visează, şi când se bucură fără margini de generozitatea dansului. Publicul a răspuns pe măsură, aplaudându-l entuziast atât pe virtuozul Robert Bokor în dubla sa ipostază, cât şi pe instrumentiştii orchestrei.

În următoarea săptămână, 9 februarie, Orchestra de Cameră Radio l-a avut la pupitru pe dirijorul Cristian Brâncuşi, mereu preocupat de a aduce în repertoriul formaţiei (pe care o conduce de mulţi ani) noutăţi repertoriale interesante. Pasionat dirijor al muzicii contemporane (fiind el însuşi compozitor), ne-a prezentat de această dată două lucrări de muzicieni necunoscuţi nouă, atrăgătoare prin tematica lor diversă. *Preludiu la dimineaţa unui faun* de Rajko Maksimovič, compozitor şi profesor sârb, este un comentariu original la cunoscutul opus „de după-amiază” al lui Claude Debussy, conceput pentru flaut şi orchestră de coarde. Păstrând anumite contururi melodico-ritmice ale evoluţiei solistice din creaţia maestrului francez, implicând, ca şi acesta, flautul într-un strâns dialog cu ansamblul, compozitorul sârb a realizat acea atmosferă poetică, limpede, cu tuşe fine în stilul impresionist. Remarcabilă a fost evoluţia flautistei Constanţa Cazacu, prin acurateţe şi supleţe, cât şi a ansamblului, care a pătruns în amănunt mesajul lucrării.

Cea de-a doua lucrare din program, *Concertul pentru violă şi orchestră în fa diez minor op. 111* aparţinând compozitorului german Thomas Schmidt-Kowalski, a venit cu o concepţie diferită: un amplu discurs de tip neo-romantic, bazat pe principii tonale şi largă melodicitate. Caracterul predominant liric, elegiac, al discursului, de-a lungul celor trei mişcări – puţin monotone în ansamblu –, tempourile, ca şi densitatea discursului, fiind cam aceleaşi tot timpul, a oferit totuşi solistului posibilitatea de a-şi etala sunetul foarte şlefuit, de calitate, cald, fără asperităţi. Emilian Dascăl, format în România, dar şi în Finlanda şi Elveţia, actualmente şef de partidă în Orchestra Simfonică din St. Gallen şi şef de catedră la Academia de Muzică din acelaşi oraş, ne-a apărut ca un instrumentist de valoare ale cărui calităţi le-am admirat şi în bisul oferit, partea a II-a din *Concertul pentru violă* de Jan Benda.

În partea a II-a a concertului a răsunat *Suita nr. 1 în do major BWV 1066* de Johann Sebastian Bach, redată cu acurateţe, cu eleganţă, de la măreţia Uverturii, având în centru impunătorul moment polifonic, la diversitatea dansurilor stilizate, de nesfârşită inventivitate melodică şi ritmică. O versiune interpretativă armonioasă, aşezată, îngrijită, cu solo-uri remarcabile, mai ales la suflători.

Deosebit de interesant s-a dovedit şi concertul Orchestrei de Cameră Radio din 16 februarie, avându-l din nou ca dirijor pe Cristian Brâncuşi. De această dată, au fost prezentaţi publicului tineri interpreţi, laureaţi ai concursului “Drumul spre celebritate” – un proiect coordonat de Sebastian Crăciun şi organizat de Radio România Cultural, Redacţia Muzicală şi Centrul Cultural „Palatele Brâncoveneşti”.

Instrumentiştii au fost selectaţi în urma a 11 sesiuni de un juriu profesionist, dar şi de sute de elevi care au asistat la aceste momente ale concursului.

O lucrare necunoscută a romanticului Ludwig Spohr, *Concertul în la minor pentru cvartet de coarde şi orchestră de cameră op. 131*, i-a adus la rampă pe membrii formaţiei “Eufonia”, încă studenţi la Academia de Muzică “Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, distinşi cu premiul al III-lea: Rareş Munthiu – vioara I, Remus Gaspar – vioara a II-a, Mihai Oşvat – violă şi Flaminia Nastai – violoncel. I-am admirat pe fiecare în parte, mai ales pe cei doi violonişti, dat fiind că partitura le oferea destul de multe solo-uri. Ca formaţie, mai au de lucru pentru omogenizare şi pentru o sonoritate curată, de calitate, fapt care nu poate fi îndeplinit decât în timp.

L-am auzit apoi pe violoncelistul Octavian Alin Pop, distins cu premiul al II-lea, ca solist al *Concertului în re major* de Joseph Haydn. Şi el vine de la Cluj-Napoca, dar şi-a luat diploma la Universitatea Naţională de Muzică din Bucureşti, urmând acum cursuri de perfecţionare la Paris. Este fără îndoială un tânăr de talent, un instrumentist cu sunet frumos, sensibil, dar care trebuie să capete mai multă siguranţă şi degajare.

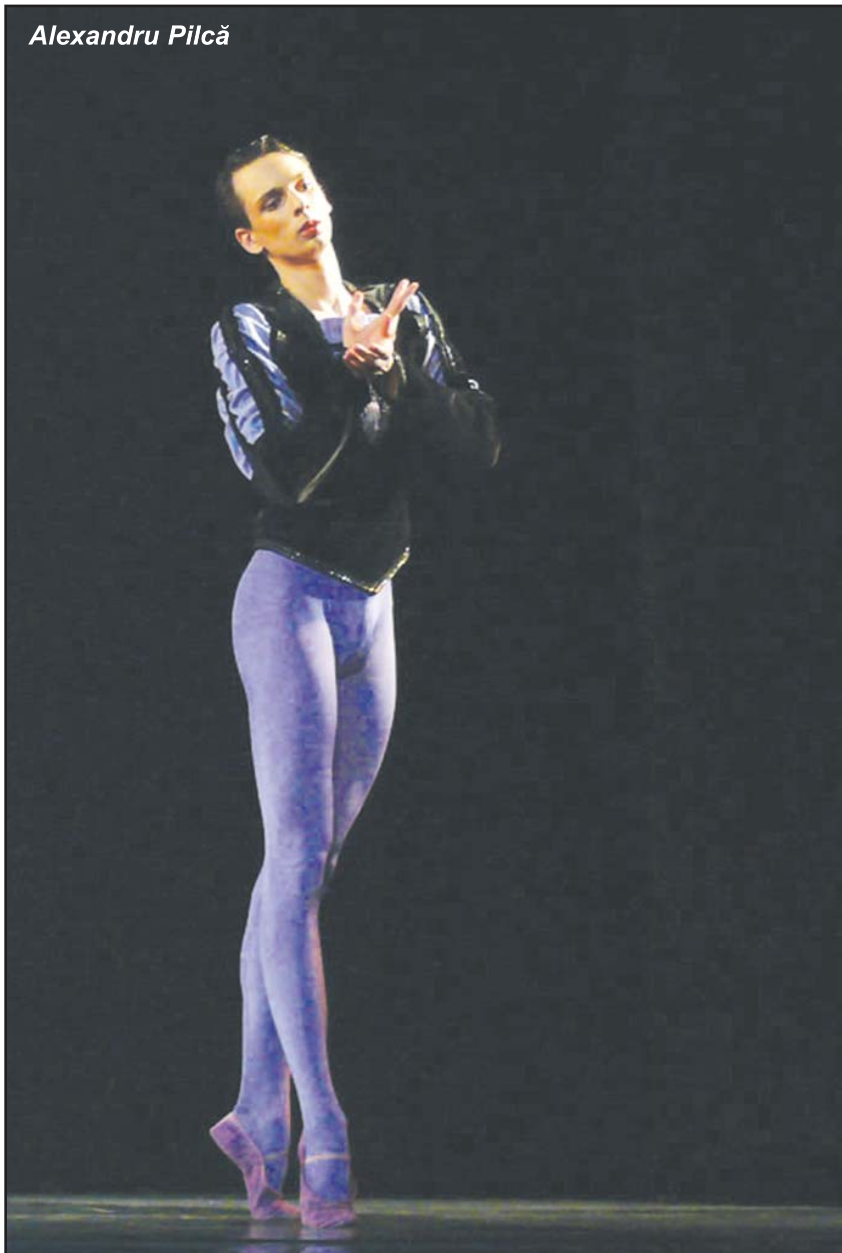
Deţinător al premiului I în concursul “Drumul spre celebritate”, tânărul clarinetist de numai 17 ani Ioan Radu Greluş, elev în clasa a XI-a la Liceul de Artă din Sibiu, a dovedit în *Concertul în la major KV 622* de Wolfgang Amadeus Mozart o stăpânire uimitoare a sunetului şi a frazării, sincronizându-se fără nicio greutate cu orchestra, şi o maleabilitate matură a dinamicii şi culorilor. Un tânăr de mare perspectivă, ale cărui viitoare performanţe le aşteptăm cu plăcere.

În final, încă o apreciere pentru dirijorul Cristian Brâncuşi şi pentru Orchestra de Cameră Radio, care ajută aceste talente să poată apărea în faţa marelui public.

„Dulce şi amar” la baletul sibian

Doina MOGA

Din dor, drag, plăcere şi multă consideraţie pentru Teatrul de Balet din Sibiu, am fost acolo în serile de 25 şi 26 februarie pentru a urmări noua lui premieră,

Alexandru Pilcă

compusă din două titluri celebre: ,,Paquita” şi ,,Carmen”. Obişnuită cu realizările lui interesante, captivante, originale şi de cele mai multe ori într-o creştere valorică, acum m-am surprins adăugând buchetului meu emoţional şi ceva tristeţe. Şi mărturisesc că, de-a lungul spectacolelor, m-a urmărit obsedant spusa lui Beaumarchais, conform căreia: ,,fără libertatea de a critica, nu există laudă credibilă”. În fine… Structurat în două părţi, incongruente una cu cealaltă, atât prin universul tematic, cât mai ales prin concepţia regizoralo-coregrafică, spectacolul a oferit surprindere. Dacă în prima parte (,,Paquita”- formată din cunoscutele părţi de recital: ansamblu, *pas des deux*, *pas des trois*, cu variaţiunile respective, în coregrafia clasică a lui Petipa) am văzut graţie, eleganţă, performanţă şi am resimţit plăcerea unei realizări regizorale fin cristalizată de Florin Brânduşă, şi aici am în vedere ansamblul – excelent lucrat, omogen, expresiv; invitaţii solişti: Alexandru Pilcă (Vienna Staatsoper), o prezenţă princiară pe scenă, cu alură specială, ţinută, săritură, tehnică, ce anunţă un viitor star; partenera sa Kim Seh Yun (Baletul Naţional Amsterdam) foarte tehnică, dar mai puţin relevată artistic (în prima seară) şi Adela Sterp Crăciun – implicată cu naturaleţe în rol – linie frumoasă, delicată, rafinată, împreună cu partenerul ei Bogdan Marian Plopeanu – un tânăr de reală perspectivă (în a doua seară) şi *pas des trois*-ul excepţional tălmăcit de tripleta Chisato Tanaka, Satomi Netsu, Takahiro Tsubu / Motegi Kaeiichiro, care mai ales în variaţiuni au ridicat sala în picioare, păcătuind şi ea (e vorba de prima parte) prin costume: puţin prea largi, puţin prea lungi şi cu coloraţii disonante, în partea a doua, cu baletul „Carmen” s-a întâmplat ceva de neînchipuit. Ascultând muzica, absolut copleşitoare a lui Bizet-Scedrin, m-au ecranat atât de puternic amintirile realizărilor magnifice ale coregrafului Oleg Danovschi şi al interpretului Ion Tugearu, încât nu am mai avut capacitatea să observ ce se întâmplă pe scenă. Bănuiesc totuşi că dacă s-ar fi petrecut altceva decât o rătăcire, artistică ce-i drept, dar rece, indiferentă, fără implicare şi până la urmă cu o prea subtilă trimitere la cea mai vulcanică dramă a tuturor scenelor lirice şi de balet, aş fi observat. De aceea, baletul m-a întristat. ,,Carmen” este un subiect latin. El nu poate fi transbordat în nici o altă zonă ideatică, fără a-l mutila complet. Totuşi, această realizare hieratică a lui Pavel Rotaru (coregrafia şi regia) care a trecut nonşalant peste năucitoarea dramă a iubirii, a beneficiat de solişti care, înţelegând probabil intenţiile coregrafului, s-au subsumat. Sigur că publicul şi-a îndreptat în mod special atenţia spre Ovidiu Iancu, prim solist al ONB, care, chiar dezavantajat de partitură, ar fi meritat o parteneră pe măsură. Spun asta, pentru că Cristina Ţipirig, de la Opera Naţională din Chişinău, a fost distantă, detaşată, rece şi lipsită de eleganţă, făcând prizele, multe la număr, prezenţe scenice neplăcute. Bogdan Marian Plopeanu în rolul toreadorului s-a achitat frumos, dând puţina luminozitate coregrafiei. Important este că publicul a aplaudat, lumea s-a bucurat, palmaresul teatrului s-a îmbogăţit şi evantaiul coregrafic stilistic s-a diversificat. Dar, nu-i aşa? „Fără libertatea de a critica, nu există laudă credibilă”. Şi eu, nu pot ieşi din această singură condiţie obligatorie pentru critic.

Gânduri din Braşov

Liliana IACOBESCU

Am fost martoră, în ultimul timp, la evenimente muzicale demne de remarcat. Astfel, pe data de 16 februarie 2011, am asistat la un Recital intitulat „Din nou despre… iubire”. El a avut loc la „Casa Mureşenilor”, un adevărat sanctuar al artelor, al cărui Director onorific este chiar nepoata lui Iacob Mureşianu, distinsa doamnă Lucia Bunaciu. Despre iubire ne-au cântat, cu înaltă artă şi cu deplină dăruire, sopranele Cristina Radu, Simona Manole-Mărcan şi mezzosoprana Cristina Roşu. Atmosfera încântătoare a fost întregită de actrița Nora Vlad şi de pianista Simona Patriche. Toate cele cinci protagoniste fac parte din echipa Operei Braşov. Un public entuziast şi nelipsit de la aceste recitaluri a răsplătit cu aplauze îndelungate pe talentatele interprete.

Un alt moment, semnificativ pentru viața muzicală a oraşului de sub Tâmpa, avusese loc pe data de 27 ianuarie 2011, de data aceasta la Casa Armatei, unde Filarmonica îşi ține concertele în fiecare joi seara, din lipsa unei săli proprii. Un concert neobişnuit, deoarece soliştii au fost trei tineri, sub bagheta lui Ovidiu Dan Chirilă. Odată mai mult, este necesar să ne mândrim cu marile noastre talente şi, în acelaşi timp, să regretăm că, mai devreme sau mai târziu, ei ne vor părăsi, pentru alte meleaguri mai primitoare.

Primul solist a fost Teodor Rusu, elev în clasa a XII-a la Liceul de Muzică „Tudor Ciortea”, care a interpretat cum rar se poate auzi, în mod impecabil, *Concertul în do major pentru violoncel şi orchestră* de Joseph Haydn. Se cuvine să amintim şi pe cei care l-au îndrumat de-a lungul timpului: prof. Nadia Paraschiv şi, în ultima perioadă, maestrul Aurel Niculescu.

Cel de-al doilea solist a fost Valentin Şerban, student în anul I la Facultatea de Muzică, clasa conf.univ.dr. Dan Pepelea. La Liceul de Muzică a studiat cu prof. Laura Modorcea şi beneficiază, în paralel, de competența maestrului Ilarion Ionescu-Galați. *Concertul pentru vioară şi orchestră* de Aleksandr Glazunov a răsunat, sub arcuşul lui, cu o dezinvoltură, o siguranță şi o expresivitate care-l pot declara de pe acum un violonist deja format.

Ultimul solist ne-a prezentat *Concertul pentru pian şi orchestră* de Edvard Grieg, cu o profunzime şi o noblețe greu de egalat. El se numeşte Valentin Mureşan, actualmente este student în anul I la Facultatea de Muzică şi datorează întreaga lui evoluție unei profesoare şi pianiste de excepție, conf.univ.dr. Corina Ibănescu. De altfel, ea l-a mai format şi pe Dragoş Dimitriu, care a intrat cu brio, în toamna lui 2010, la „Universität für Musik und darstellende Kunst” din Viena.

Nu ne rămâne decât să urăm acestor tineri interpreți mult succes pe drumul frumos, dar şi greu, al afirmării... „Per aspera ad astra!”

MERIDIANe

Mircea ŞTEFĂNESCU

În cadrul programului ediției a 6-a a Festivalului Internațional MERIDIAN, consacrat muzicii noi, desfăşurat la Bucureşti între 13 şi 18 decembrie 2010, sub egida Uniunii Compozitorilor şi Muzicologilor din România şi a Secțiunii Naționale Române a Societății Internaționale de Muzică Contemporană, în seara zilei de 18 decembrie Aula Palatului Cantacuzino a găzduit prezența pe podium a cvartetului “Componensemble” din Budapesta.

Am ascultat mai întâi **Variațiunile pentru cvartet de coarde** de Laszlo Sary, partitură în care se întrețese o fină tensiune, ca a unei nostalgii, într-o dramaturgie muzicală evocativă şi planeizată atât pe fluxurile sonore cât şi pe o anume şi evident relevantă autorecompensă a autorului cu propria sa muzică.

Pe acest pământ însorit II, de Ulpiu Vlad, este o metopă din ampla operă a acestui compozitor solar. Este o muzică plină de culoare şi de strălucire şi nicidecum tangentă cu ceva deja ştiut şi deja auzit. În muzica lui Ulpiu Vlad pulsează scintilații şi simbioze strălucitoare de culori, o libertate de mare prospețime a ivirii pe pânzele nu chiar imaginare ale duratei a unor profunzii de obiecte sonore spectaculare, cu participarea şi implicarea in actul volițional al naşterii muzicii a instrumentiştilor, în marea artă a unui spontaneism elaborat.

Cvartetul timpului de Csanád Kedves este un parcurs sonor în egală măsură interesant şi credibil. Csanád Kedves are ştiința scrierii pentru instrumente cu arcuş şi în acest înțeles este dezinvolt. Muzica lui Csanád Kedves este de natură post expresionistă, de unde derivă şi filiațiile de rigoare. Narațiunea sonoră este plasată astfel undeva în mittel-Europa şi nu neapărat în spațiul panonic. Drama latentă, frământările abia şoptite se înlănțuie fără puncte culminante de o factură sau alta şi fără alternanțe de intensități şi de reliefări puternice.

Piesa **Duetul celor 60 de viorine** de Zsolt Serei, interpretat de Zoltan Tuska şi Reka Lelek, are portanța unui nedeclarat perpetuum mobile. Lucrarea se relevă asemeni unei ecuații rezolvate şi demonstrate totodată. Există aici o fervoare instrumentală care inspiră talent componistic şi chiar mai mult, un sens al scenei, pentru că este de obşte acceptat că cine sau cei care se urcă pe scenă sau pe podium, oricine ar fi aceia sau ce profesie ar avea, sunt, vrând-nevrând, actori. Zsolt Serei a arătat că ştie asta.

Zsolt Serei

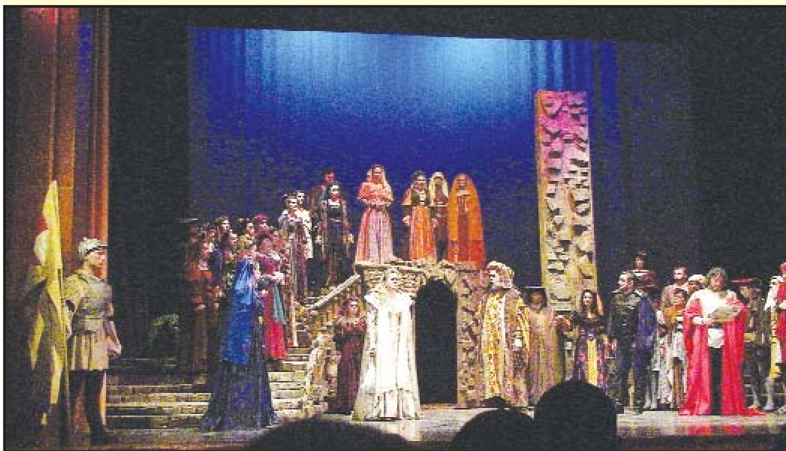
Cvartetul de coarde pentru miezul nopții de Octavian Nemescu deschide o lume până la pierderea de respirație si supra dimensionată la ordinele de mărime ale unei saga, din moment ce, fracțiunea de secundă care este repetabilă la trecerea a 24 de ore este extinsă până la 20 de minute, cât durează audiția. Or, dacă nu este vorba de această linie arbitrară de timp, ci de însuşi timpul sincron şi concentrat prin contopire cu cele trei stări ale sale, trecut, prezent şi viitor, ceea ce depăşeşte capacitatea fizică a gândirii de a înțelege. Avem aici, în succesiunea episoadelor, viziuni de roman, a unor zbateri în sarcasm şi în durere, avem strigătele şi atmosfera însăşi în irespirabil, avem dureri şi îndurerări, avem tăceri, tăceri reale, efective, absolute, zero absolut, totul prezentat cu nimic divertisment sau de prisos în această muzică tulburătoare şi imposibil de a nu fi urmărită.

Membrii formației camerale, Zoltan Tuska, vioară, Reka Lelek, vioară, Eva Kovacs, violă şi Zolt Szabo, violoncel, dirijați, în unele momente ale programului de Zsolt Serei, sunt instrumentişti de certă factură profesională şi admirabil deschişi către repertoriile de muzică nouă. I-am văzut figurând universuri ideatice şi componistice diferite unele de altele, insolite şi neaşteptate şi conferindu-le linii sonore şi imagistice potrivite. Interpreții, fiecare în parte, sunt artişti deosebiți, cu mare sensibilitate şi cu posibilități de a da viață unor partituri de reală complexitate şi dificultate tehnică, dispunând de sonorități percutante, extrem de colorate şi capabile de a capta interesul auditoriului.

Otello a revenit la Constanța

Anca FLOREA

După câteva luni de incertitudini şi privațiuni materiale, teatrul liric din Constanța, trecut recent în subordinea Ministerului Culturii şi Cultelor a devenit Teatrul Național de Operă şi Balet "Oleg Danovski" (după "lupte seculare", purtate în special de managerul Daniela Vlădescu). Situația a intrat (aproape) în normal, astfel încât, la mijloc de februarie, Teatrul a invitat publicul să urmărească, în reluare, *Otello* de Verdi, producție montată cu ani în urmă în regia lui Cristian Mihăilescu şi scenografia Vioricăi Petrovici. Montarea a fost pregătită, de această dată, de Lucia Cicoară-Drăgan (ca asistent de regie), mezzosoprană care cândva a cântat, ea însăşi, rolul Emilia în producția

Operei bucureştene - o experiență pe care a încercat acum să o valorifice în altă postură.

Chiar dacă am remarcat câteva stereotipii în gesturi şi atitudini sau neconcordanțe în relația dintre interpreți, ele sunt lesne de remediat. De exemplu, în actul I, coriştii îşi mişcă brațele simultan şi în exces mimând furtuna, marinarii trag odgoanele corăbiei care ar veni din stânga scenei, urmărită însă… în cu totul altă direcție de privirile Desdemonei. Otello apare, venind de pe acea corabie… din spate; în actul II, Iago comentează întâlnirea Desdemona-Cassio care se desfăşoară… în fundal, iar în final eroina intră în cameră coborând "din palat" în cămaşă de noapte... Ca să nu mai vorbim despre raportul convențional dintre cei doi celebri îndrăgostiți... Imaginea de ansamblu este reuşită, în decorul unic sugestiv şi costumele frumoase, elegante şi bogat colorate. Acțiunea "curge" firesc, ceea ce este esențial pentru publicul care poate descoperă pentru prima oară "povestea" Maurului.

Dacă dirijorul Gheorghe Stanciu a revenit la pupitru, ca şi la premiera din 11 mai 1996, distribuția – exceptându-l pe basul Constantin Acsinte (care a preluat acum rolul Lodovico) – a fost diferită; dar, ca şi atunci, a fost nevoie de solişti invitați să susțină personajele Otello şi Iago. Seara a avut o cotă sporită de interes şi pentru că îndrăgitul Alfredo Pascu (de la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian") debuta în rolul titular, o tentație irezistibilă pentru orice tenor care, trecând de la lucrările destinate glasurilor lirice, se îndreaptă, cu timpul, către cele spinto-dramatice. După ce a apărut în *Cavalleria rusticana* sau *Paiațe* (cântând de curând în ambele opere chiar în aceeaşi seară, performanță la care puțini solişti s-au încumetat de-a lungul vremii), a "atacat" infernalul rol Otello, extrem de solicitant şi prin scriitura dificilă, şi prin prezența aproape permanentă a personajului în scenă. Intrarea sa din primul act şi apoi duetul cu Desdemona au convins spectatorii care umpleau sala până la refuz că vocea îi "sună" adecvat şi că are prestanța necesară unui erou de asemenea anvergură, stârnind aplauze deplin meritate. Din păcate, probabil o viroză care îl "amenința" încă din timpul repetițiilor şi-a făcut simțite consecințele începând din actul II, afectându-i acutul, deşi registrul mediu şi cel grav şi-au păstrat generozitatea, timbrul său frumos reliefându-se în multe momente. În ultimul act a reuşit o rezolvare abilă a situației, aşa încât, trecând peste stresul unor asemenea neplăceri, a fost aplaudat îndelung de spectatorii care, în semn de respect pentru efortul şi puterea sa de a contura, până la sfârşit, un Otello onest, s-au ridicat în picioare.

Un alt oaspete – baritonul Ştefan Ignat (de la Opera Națională Bucureşti) – a întrupat rolul Iago pe coordonatele deja bine ştiute ale manierei sale de cânt: incisiv, aspru, cu dorința evidentă de a etala o voce "neagră". Surprinzătoare a fost însă utilizarea unei (mereu aceeaşi) atitudini umil-servil-insinuante în dialogul cu oricare dintre personaje,

departe de orgoliul diabolic (exprimat în arie şi în întreaga intrigă pe care o țese din prima clipă) şi chiar de statutul său de oştean care, de fapt, îi conferă eroului trăsături trufaşe şi agresive.

Soprana Elena Rotari a fost o Desdemona poate mai voluntară față de imaginea diafană creionată prin tradiție. Aş fi sperat un plus de rafinament şi o paletă coloristică mai bogată în linia vocală destul de uniformă în primele 3 acte, dar „Aria salciei" şi „Ave Maria" din final au recompensat din plin toate aceste aşteptări (ce păreau în van), dovedind potențialul de care dispune, posibilitatea de a extinde acea sensibilitate asupra întregului demers interpretativ, înlăturând, pe cât posibil, şi acea senzație de "voce creată" cvasi-permanentă.

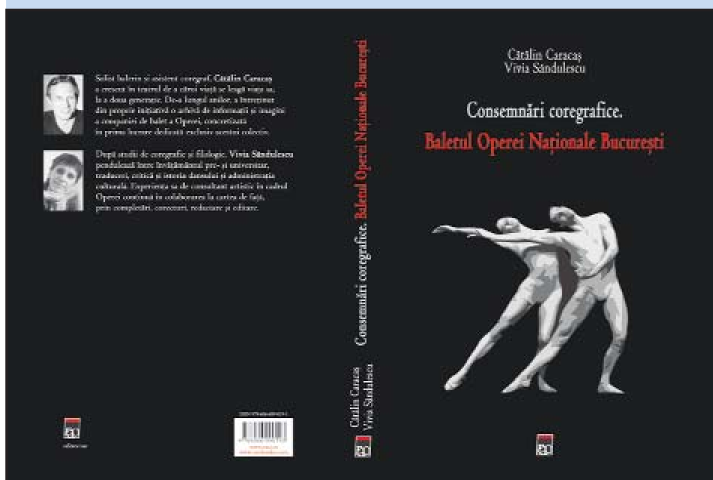
L-am reascultat cu plăcere pe tânărul tenor Doru Iftene în Cassio, am apreciat modul în care Lucia Mihalache a evoluat în Emilia, întreaga distribuție încercând să se ridice la nivelul unui eveniment mult aşteptat. Corul, deşi mult redus (au rămas doar 4 tenori!…) deci greu de omogenizat (maestru de cor Adrian Stanache), a parcurs corect secvențele de o frumusețe ce poate fi pusă în valoare doar prin implicare şi participare, nu prin apatia din acea seară. Acelaşi aspect l-am remarcat şi în intervențiile dansante (coregrafia Rodica Raicu-Uretu) destul de nesincronizate şi "de serviciu", ca şi în "relaxarea" unor solişti cu apariții episodice, chiar şi atunci când erau… "răniți". Orchestra a sunat adesea neaşteptat de bine, cu acuratețe şi aplomb, sub bagheta unui dirijor care, pe lângă experiență, are şi nerv, şi rigoare, şi ştie ce să ceară ansamblului.

De ce în viziunea regizorală Iago o ucide pe Emilia, iar el este răpus de Otello, mărind astfel numărul "morților" gândit de Verdi, nu am înțeles nici la premieră, nici acum, la reluare, dar important este faptul că la Constanța poate fi urmărită o creație de referință a genului, care cu siguranță va face în continuare săli pline.

Caracaş Cătălin, Vivia Săndulescu – Consemnări coregrafice, Baletul Operei Naţionale Bucureşti

Grigore CONSTANTINESCU

Există apariţii editoriale care au meritul de a deveni repere. Pentru volumul **Consemnări coregrafice, Baletul Operei Naţionale Bucureşti** de Cătălin Caracaş şi Vivia Săndulescu, momentul intrării publice, prin lumea lecturii, marchează primul bilanţ istoric al activităţii Companiei, după aproape un secol de existenţă oficializată. În teatrul muzical naţional, această Companie se constituie drept cea mai reprezentativă reunire valorică în planul interpretării şi creaţiei coregrafice, desigur fără ca prin aceasta să desconsiderăm contribuţiile altor teatre cu ansambluri de gen. Nu de puţine ori, cercetarea legată de vreun eveniment, interpret sau coregraf, înainte de o premieră, de un debut sau o reluare de titlu s-a confruntat cu lipsa informaţiei, cu incertitudinea datelor, în retrospectivele necesare evaluării sau comparaţiilor. De fiecare dată, se simţea absenţa unui domeniu referenţial, care să ofere lămuririle necesare pentru a situa în timp personalităţile, repertoriul, stagiunile şi turneele. Cu aproximativ două decenii în urmă, Cătălin

Caracaş, interpret şi asistent coregraf al Teatrului, a iniţiat documentarea unui material de orientare cronologică privind personalităţile Companiei de balet a Operei bucureştene. Parcurgerea materialului iniţial, pe care l-am consultat la vremea respectivă, oferea deja un subiect interesant de lectură informaţională. Meritul de acum al autorului este cel al tenacităţii cu care a încărcat şi amplificat proiectul cu o impresionantă muncă de acumulare. Apărea astfel necesitatea unei surprinzătoare inventivităţi de descoperire a surselor posibile a completa informaţiile cu detalii, referinţe şi certitudini din ce în ce mai convergente subiectului. Numai astfel, autorii puteau tinde spre acoperirea prea numeroaselor „pete albe" ale istoriei centenare. Materialul adunat cu migală şi pasiune a ajuns apoi, în stadiul ordonării, unificării, redactării şi sistematizării de tehnică specifică unui dicţionar istoric, cea de a doua etapă înaintea editării. Este aici contribuţia de seamă a celui de al doilea autor care semnează volumul, specialistul în cercetarea coregrafică Vivia Săndulescu. Acest edificiu, clădit „în doi" pentru a fi locuit de cei foarte mulţi, se înfăţişează acum studiului, cu diverse direcţionări către lumea dansului, în trepte succesive de generaţii, dar şi către cea a criticii şi publicisticii, nu în ultimul rând însă şi către publicul de baletomani. Abundenţa fotografiilor de dimensiunea timbrului, corespunde redactării fişelor de dicţionar. Numeroase fotografii mai recente vin de la reporteri de imagine (Mihail Cratofil, Marin Petre, Silviu Covaci, Constantin Acheaua, Vinicius Tomescu, Egyed Zoltan), altele au fost descoperite în arhiva Teatrului, în colecţii particulare ale artiştilor, au fost oferite de Joachim Schlote sau de hazardul publicaţiilor timpului. Nu oprim aceste constatări despre... **Consemnări coregrafice**, fără a numi secţiunile alcătuitoare : Capitolul 1, soliştii – 170 de balerini; Capitolul 2, coregrafii – 85 de creatori spectacole şi divertismente; Capitolul 3, repertoriul, aproape 90 de titluri. Anexele mai adaugă un interesant serial de informaţii privind şcoli de dans, turnee, presă, artişti străini la Operă. Derularea întregului material documentar (350 de pagini) respectă ordinea cronologică, îmbinată cu cea alfabetică, din dorinţa de a lăsa ierarhizările să se desprindă doar din multitudinea informaţiilor, fără alte comentarii. Este o prudenţă potrivită cu orgoliul artiştilor, evitând subiectivul în aprecieri.

În întregul său, lucrarea este o veritabilă ladă cu zestre a Companiei baletului Operei bucureştene. Pentru că realizarea editorială a unei asemenea lucrări, fără sprijinul firesc al Operei Naţionale Bucureşti, se dovedea extrem de dificilă, autorii au beneficiat, să nu ne mirăm, de contribuţia unor entuziaşti din alte meleaguri – Asociaţia Culturală DART, preşedintă Sabrina de Luca Arpini, şi Editura Arco din Milano, director Mauro Baffico – care au prezentat editorial volumul, pentru prima dată, în Italia, acum un an. Ceea ce comentăm acum nu poate însemna o a doua ediţie, ci *versiunea românească*, îngrijită, corectată şi amplificată de către cei doi autori, realizată în bune condiţii grafice de către editura RAO în 2011.

Ca sentiment, revăzând nume de spectacole, solişti şi coregrafi, întoarcerea în timp a memoriei are şi ceva din poezia acelei „căutări a timpului pierdut", a evocării „zăpezilor de altădată"...Se poate citi volumul, cu propriile adăugiri aparţinând lectorului capabil să-şi închipuie cum arată un roman de dragoste pentru dans şi muzică.

Logica stilistică atemporală

Tanța DIACONESCU

În cadrul concertului programat la Sala Dalles la început de februarie a apărut ca o suită de argumente menite să adâncească, în varii direcții, aspecte ale aceleiaşi probleme: valoarea artistică, respectiv creația muzicală românească.

Pastorale bănățene, creație cvadripartită pentru orchestră de coarde semnată de maestrul **Doru Popovici**, se particularizează, în răspăr cu modele dominante actuale, prin osmoza dintre o polifonie cu iz renascentist, enunțuri omofone înflorite în dialoguri contrapunctice imitative ce se restrâng cu naturalețe în unisonuri de esență modală pentru a glisa, prin trepte mobile, spre limpezite cadențe picardiene. Finalul, un dans vioi (în care domină efectul pizzicato) cu delicata lui energie consonantică se situează în umbra liniştitoare a secțiunilor anterioare, de o structurală frumusețe melodică. El închide cercul unei riguroase şi pline de virtuozitate sinteze stilistice din care transpare faptul că un model, mânuit cu ingeniozitate, poate deveni oricând activ.

Momente pentru orchestră de coarde aparținând compozitorului **Sorin Lerescu** relevă o muzică guvernată de un simbolism leit-motivic, în care se țese o pânză sonoră germinativă, cu densificări şi căderi implozive de planuri sonore derivate ulterior în încrengături fluide ce permit frecvente deplasări şi permutări de sens expresiv. Construit într-o succesiune tripartită, opus-ul scoate la lumină o cromatică timbrală antinomică, spre exemplu efecte pizzicato sau flageolete sunt urmate de valuri ample, disipate cu rafinament în impoderabile efemeride sonore.

Concertul pentru orchestră de coarde de **Fred Popovici**, partitură dirijată în concert de autorul însuşi, se situează într-un cu totul alt registru. Timbralitatea spectrală, intens exploatată tinde să demonstreze, de facto, posibilitatea unei construcții sonore în ipotetic şi virtual. De la glissando-uri în *pp*, al căror tip de vibrație evanescent este fracturat de loviturile mai „concrete" ale pizzicatelor, se ajunge, în etape imperceptibile, la trasarea unor tuşe sonore mai bine conturate, la rândul lor urmând să balanseze între registre – acut, grav. Energiile sonore sunt antrenate în interacțiuni neliniştite, radiind ingenioase răsfrângeri şi răsturnări de planuri sonore ca nişte sinusoide în continuă mişcare, stabilizate uneori, în mănunchiuri de sunete fie lineare, fie ierarhizate pe o verticală armonică.

Partitura *Vise II* aparținând compozitorului **Ulpiu Vlad**, deşi se situează, din perspectiva tehnicii de scriitură, pe aceleaşi coordonate ale unui aleatorism controlat, ca şi anterioara, pare să vizeze un cu totul alt mod de articulare al evenimentelor sonore. Spațiul vibrațiilor este delimitat bipolar – pe o axă trasată între grav şi acut, iar dilatările lui interioare mizează pe posibile adăugiri şi interconexări timbrale, configurate în texturi ce pot fi densificate uneori omofonic iar alteori împletite în traiecte polifonice cu o informație „tematică" bine individualizată. Cum la un maxim de amplitudine timbral – frecvențială se ajunge prin acumulări ale detaliilor, mişcarea devine reversibilă astfel încât, nu rareori, sunt posibile apariții instrumentale solistice, purtătoare de fascinante subtilități expresive.

Argumentația de factură neobarocă, bazată pe logica şi raționalitatea polifoniei imitative severe, este redefinită în orizontul componistic contemporan de **Dan Dediu** cu o partitură ce țintește moderația şi echilibrul textului muzical, raportat la tradiția preclasică. *Codex Brassoviensis* este un opus ce ar putea fi supus unei jurizări investite cu posibilitatea acordării celebrului „Premiu al Romei"... Dezvoltat pe parcursul a trei secțiuni net delimitate, asemenea unui concerto grosso, discursul muzical se alcătuieşte din incandescente dialoguri responsoriale (subiecte/răspunsuri) aglomerate în combinații de factura stretto-ului, risipite în cascade secvențiale sau liniştite de-a lungul unor formule cadențiale clare. Contrastele de limbaj (ca balansul dintre imitație şi omofonie etalat cu precădere în partea a II-a) sunt dublate de cele timbrale (multiple şi diversificate tipuri de atac, alternanțe grup solistic-tutti, ş.a.) urmând să fie învăluite într-o lumină tonal-modală cu seducătoare momente de coincidență.

Plasat, întâmplător sau nu, la sfârşitul concertului, *Divertisment pentru orchestră de coarde* aparținând compozitorului **Adrian Iorgulescu** a marcat, cu tot respectul pentru diferențe, o quasi sinteză conceptual-stilistică a programului serii. Punctul de pornire al evoluțiilor sonore, un viguros unison investit cu virtuți melodico-ritmice disociative, este secționat în fascicole sonore, variații cromatic-timbrale ce se ramifică în diverse registre, proiectând texturi omofone sau polifone extinse spre zona frecvențelor spectrale. Rezultă o polifonie rarefiată de texturi plasate în registrul acut, grav sau mediu cu o efemeră vitalitate, ce se epuizează treptat până la a se stinge în nonsunet. Frecventele schimbări de perspectivă se pliază pe o scală a contrastelor de ethos ce variază de la melancolie la tristețe, reverii introspective pe care nici finalul vivace, de ecou stravinskian, nu le alungă din memoria ascultătorului.

Adrian Iorgulescu

Creionând o succintă concluzie, programul oferit sub genericul „Concertele Dalles – Muzică românească", interpretat cu profesionalism şi generoasă implicare de **Orchestra de cameră „Philarmonia"** a Centrului național de artă „Tinerimea română" sub bagheta violonistului şi dirijorului Nicolae Iliescu, a fost bogat în reflecții şi nuanțate semnificații, premiză convingătoare pentru organizator, domnul Mihai Hristu, de a continua ciclul de concerte dedicat literaturii muzicale româneşti contemporane.

Concursul Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”

Tatiana OLTEAN

După o absență de treisprezece ani din peisajul competițiilor muzicale de gen, *Concursul Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”*, organizat de *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”* în parteneriat cu *Filarmonica de Stat „Transilvania”* și cu *Asociația Culturală „Rapsodia Oașului”*, și-a redeschis, în perioada 7-11 februarie a.c., porțile la Cluj-Napoca, atrăgând un număr-record de instrumentiști. De-a lungul edițiilor precedente, Concursul s-a adresat diferitelor categorii de muzicieni, fiind destinat, pe rând, secțiunilor de instrumente de suflat, vioară, pian, voce, dirijat, compoziție și muzicologie. La ediția de anul acesta au participat 120 de concurenți, dintre care 69 la secțiunea *flaut* și 51 la secțiunea *clarinet*.

Concursul a reunit tineri muzicieni (sub 35 de ani) de pe trei continente (Europa, Asia și Africa), reprezentând 18 țări: Rusia, Ungaria, Slovenia, Coreea, Polonia, Portugalia, Suedia, Africa de

Kie Umehara

Sud, China, Japonia, Marea Britanie, Germania, Austria, Franța, Elveția, Grecia, Thailanda, Republica Moldova și România. Dar nu numai numărul impresionant al participanților a adus satisfacție organizatorilor, ci mai ales valoarea deja recunoscută pe plan internațional a multora dintre ei, fapt care a asigurat un nivel extrem de înalt al concurenței. Participarea muzicienilor români în competiție a fost meritorie, atât cantitativ (45 de concurenți – 21 de flautiști și 24 de clarinetiști, reprezentând principalele centre universitare: București, Iași și Cluj), cât și calitativ, șase dintre aceștia calificându-se în semifinală.

Un alt motiv de majoră satisfacție a organizatorilor l-a reprezentat faptul de a fi reușit să reunească, în cele două jurii de specialitate, nume mari ale interpretării și pedagogiei instrumentale naționale și internaționale ale momentului: **Pierre-Yves Artaud** (Franța), președintele juriului la secțiunea *flaut*, interpret cu recunoaștere internațională, profesor și cercetător la *Conservatorul Național Superior* din Paris, **Bálint János** (Ungaria), solist al *Orchestrei Filarmonicii Naționale* din Budapesta și profesor la *Musikhochschule* din Detmold (Germania) și la *Academia de Muzică „Franz Liszt”* din Budapesta, **Gavril Costea**, profesor la *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”* din Cluj-Napoca, **Virgil Frâncu**, profesor la *Universitatea Națională de Muzică* din București și **Ioan Bojin**, director și flautist al *Filarmonicii de Stat* din Sibiu. La secțiunea *clarinet*, juriul a fost prezidat de **Philippe Cuper** (Franța), solist la *Opera Națională* din Paris și profesor la *Conservatorul Național* din Versailles. Din comisie au mai făcut parte **Luis Humberto Ramos** (Mexic), profesor la *Conservatorul Național* din Ciudad de México, **Ioan Goilă**, profesor la *Academia de Muzică „Gheorghe Dima”*, **Doru Albu**, profesor la *Universitatea de Arte „George Enescu”* din Iași și **Emil Vișenescu**, solist al *Filarmonicii „George Enescu”* și profesor la *Universitatea Națională de Muzică* din București. Cele două jurii au fost, la rândul lor, prezidate de oboistul și profesorul **Aurel Marc**, președinte al instituției organizatoare.

Deschiderea manifestărilor a avut loc luni, 7 februarie, la *Sala Studio* a *Academiei de Muzică* clujene, cu un Concert simfonic susținut de soliștii-membri ai juriului Bálint János, Aurel Marc și Philippe Cuper, alături de *Orchestra Studenților Academiei de Muzică*, sub bagheta dirijorului Mihail Agafița.

Competiția s-a desfășurat în trei etape; finala, organizată cu concurs *Orchestrei Filarmonicii de Stat „Transilvania”*, dirijată de Mihail Agafița, a avut loc la *Casa de Cultură a Studenților*, vineri, 11 februarie. Cei doi laureați – clarinetista **Kie Umehara** și flautistul **Seiya Ueno** – au susținut Concertul de gală în seara aceleiași zile, cu un program integral Mozart: *Concertul nr. 1 pentru flaut* în Sol major, K.V. 313, *Concertul pentru clarinet* în La major, K.V. 622, completate de *Uvertura la “Răpirea din Serai”* și *Simfonia în Re major*, “*Haffner*”, K.V. 385.

O activitate inedită a reprezentat-o suita de expoziții ale unor instrumente de suflat, din incinta *Academiei de Muzică*, ale firmelor BUFFET CRAMPON (Franța), LASTRA (Slovenia) și TOMASI (Austria) care au asigurat instrumentele și accesoriile oferite ca premii. Acestora li s-au adăugat contracte de concerte, fie în cadrul stagiunilor Filarmonicilor din Cluj, Satu Mare și Sibiu, sau împreună cu *Orchestra Română de Tineret*, fie în cadrul *Festivalului „W.A. Mozart”*, completate de partituri și premii – ce-i drept, simbolice – în bani.

Au fost distinse cu premii: cea mai bună interpretare a unui tânăr participant (Premiul Special “Junior”, oferit de *Școala de Muzică “Augustin Bena”* și, respectiv, de *Societatea „Pro Talente”* din Cluj, flautistei **Elise Gastaldi** - Franța/Elveția și clarinetistului **Dorinel Puia** – Cluj, România), interpretarea unei lucrări mozartiene (Premiul special oferit de *Societatea Română Mozart*, clarinetistei **Kie Umehara** - Japonia/Elveția și flautistului **Seiya Ueno** - Japonia/Franța) și, nu în ultimul rând, interpretarea unor lucrări din repertoriul românesc aflate în programul impus al semifinalei – încă un pas în promovarea creației componistice autohtone, care are astfel șansa de a fi ascultată în țările de proveniență ale celor aproape o sută de interpreți străini (Premiul *Fundației „Sigismund Toduță”*, flautistului **Chiku Kakeru** - Japonia/Franța, Premiul *UCMR*, flautistei **Asya Safikhanova** - Rusia și clarinetistului **Bruno Philipp** - Croația, Premiul *Universității de Arte „George Enescu”* din Iași, clarinetistului **Daniel Paicu** – Iași, România, Premiul *Fundației*

Seiya Ueno

„Marțian Negrea”, clarinetistei **Maria du Toit** - Africa de Sud). S-au mai acordat patru premii speciale ale juriului: **Cho Sunghyung** - Coreea/Germania, **Tomoyo Kobayashi** - Japonia/Franța, **Juan Jose Pardo** - Spania, **Georgy Mansurov** - Rusia, Premiul *Orchestrei Române de Tineret* și Premiul special al publicului, flautistului **Seiya Ueno** (Japonia/Franța), același Premiu al publicului, clarinetistului **Sergey Eletskiy** - Rusia/Franța, două Premii oferite de Editura *Alphonse Leduc* pentru cei mai buni concurenți români din Concurs – **Béres Sándor Otto** și **Flavia-Maria Codrea** (ambii din Cluj).

Dacă la secțiunea *flaut*, primele locuri au fost net departajate valoric, Premiul I – **Seiya Ueno** (Japonia/Franța), Premiul al II-lea – **Fiona Kelly** (Irlanda) și Premiul al III-lea **– Szabó Vanda** (Ungaria), la secțiunea *clarinet* comisia s-a decis mai greu asupra ierarhiei, astfel că Premiul I nu s-a acordat, în timp ce următoarele două premii au fost „împărțite” de câte doi concurenți: Premiul al II-lea a fost acordat *ex aequo* lui **Kie Umehara** (Japonia/Elveția) și lui **Bruno Philipp** (Croația), iar Premiul al III-lea a revenit lui **Sergey Eletskiy** (Rusia/Germania), respectiv lui **Nemyrovs'kyy Yury** (Ucraina).

Organizarea și managementul impecabile, datorate echipei coordonate de directorul Concursului, prep.univ. Răzvan Poptean, au mizat pe vizibilitatea în presă și pe internet, dar și pe atragerea de fonduri (sponsori și concerte cu donații). Strategia a determinat participarea unui număr mare de concurenți, care au impus un standard de excelență interpretativă, apreciat de două comisii de jurizare incontestabile din punct de vedere al calității membrilor și al justeții rezultatelor. Acestea toate constituie, în final, veritabila carte de vizită a relansării *Concursului Internațional de Interpretare Muzicală „Gheorghe Dima”*. (Foto: Alexandra Făgărașan)

Adio, Mălina Dandara

Ne-am despărțit, aşteptând primăvara, de un tânăr artist... Lectorul universitar dr. Mălina Dandara, de aproape două decenii cadru didactic al UNMB, violonistă mult apreciată de colegi, studenți şi public, a părăsit în ziua de 2 martie calea vieții. O lungă şi grea suferință pusese în mare cumpănă iubirea sa pentru muzică, față de care nu a precupețit nici un efort în dorința de a o sluji cu dăruire. Poate nu ştiu mulți că viața sa a trecut prin numeroase încercări, depăşite prin darul voinței de bine, cu forța studiului viorii, cu iubirea pentru părinți, prieteni, dascăli şi discipoli.

Timpul fericit petrecut pe scena de concert, momentele de împlinire interpretativă în solistică şi muzică de cameră – duo şi cvartet, au fost razele de lumină ale credinței de a urca mereu spre performanță, într-o carieră începută devreme, cu succese în țară şi peste hotare. A susținut multe concerte cu orchestrele româneşti, Filarmonica bucureşteană, formațiile simfonice Radio, filarmonicele din țară, acordând o atenție deosebită creațiilor româneşti (Pascal Bentoiu, Wilhelm Berger, Nicolae Brânduş), impresionând melomanii prin programele sale de recitaluri de duo (integrala sonatelor enesciene), dar şi cu formula de violină solo, fiind parteneră în formații camerale, membră a Cvartetului „Florilegium”.

În cariera sa interpretativă reținem şi prezența în turnee europene (Germania, Spania, Republica Moldova), care au fost subliniate de aprecieri deosebite. Țelurilor sale de muzician i se adaugă afirmarea

profesională prin împlinirea doctoranturii în 2010 (*Sonata franceză pentru vioară şi pian în secolul XX*), proiect început sub conducerea prof. univ. dr. Vasile Iliuț şi continuat în colaborare cu semnatarul acestei rememorări. Dovedind un extrem de bine echilibrat spirit de cercetător şi teoretician, Mălina Dandara a finalizat Teza cu obținerea înaltului titlu academic menit a-i recunoaşte meritele.

În armonia unei personalități remarcabile, ca inteligență, pregătire şi temperament, Mălina Dandara a fost capabilă să demonstreze cât de mult înseamnă respectul față de cei care au format-o, urmându-le exemplul în cursurile de Muzică de cameră cu studenții din UNMB.

Dorința de a duce mai departe mesajul părintelui său, cel care i-a condus primii ani în viață şi artă, compozitorul Liviu Dandara, a conferit valoare simbolică propriilor înfăptuiri. Fără ezitare în fața obligației de a obține cele mai bune realizări, fără teamă în confruntarea cu greul vieții, Mălina Dandara a înaintat cu curajul luptătorului capabil de a rezista, până în clipa din urmă, lăsând moştenire remarcabile înregistrări de Radio şi Disc, prime audiții importante precum şi un memorabil şi semnificativ repertoriu violonistic. În toate aceste realizări ale sale impresionează capacitatea de a personaliza fiecare abordare muzicală, stăpânind fondul, forma şi stilul lucrărilor abordate.

Ne-a părăsit purtând gândul că ar mai fi putut realiza multe pe măsura potențialului său. O regretăm pentru tot ce a reprezentat, în relația cu noi toți, omul, artistul şi profesorul. Cetatea universitară muzicală deplânge, sub vălul cernit al tristeții, această mult prea timpurie absență care stinge cântul viorii Mălinei Dandara.

Grigore CONSTANTINESCU

Restituiri 2010: explozie discografică (II)

Consemnam cu entuziasm, în numărul trecut al revistei, îmbucurătoarea multitudine de apariţii discografice din zona jazz-ului autohton, la finele anului trecut. În prezenta rubrică precum şi în revista de luna viitoare vom continua estimarea valorică a unor atare realizări discografice – dar mai întâi fie-ne permisă semnalarea unei prime apariţii pe anul 2011: **„A Child Is Born”**.

Nu este pentru prima dată când **Teodora Enache** – am îndrăzni să o numim „privighetoarea jazz-ului carpatin” – ne surprinde, în accepţiunea benefică a verbului, prin intermediul recentului său album, susmenţionat. Aflată în deplină maturitate a mijloacelor exprimării artistice proprii, vocalista rămâne o neobosită căutătoare de aliaţi întru performanţe scenice şi de studio. După creativi profesionişti precum **Johnny Răducanu**, **Mircea Tiberian**, **Ion Baciu Jr**., **Stanley Jordan**, **Guido Manusardi**, **Rick Condit**, **Darius Brubeck** etc., de astă dată, coechipierii ei se recomandă ca personalităţi ale jazz-ului ungar, doi redutabili virtuozi ai instrumentelor lor, ghitaristul **Gyárfás István** şi bass-istul **Berkes Balázs**. Împreună cu ei, **Teodora Enache** ne propune un set de zece reînveşmântări ale unor teme standard aparţinând repertoriului de aur al genului. Fără a căuta insolitul de dragul inovaţiei în sine, acest trio configurează sonorităţi de o reţinută modernitate, caracterizate în schimb prin echilibrul arhitecturilor clasice. Trăsături precum ***melodicitatea*** (inclusiv în creionarea improvizaţiilor spontane), pulsaţia ***swing-ului*** (potenţând ritmic discursul sonor), rafinamentul armoniilor, firescul, dezinvoltura concretizărilor interpretative – iată tot atâtea atribute ce conferă melomanului un agreabil confort auditiv. În aceste circumstanţe, valoarea se defineşte prin ţinuta contribuţiilor individuale, dar mai ales prin ***interplay-ul*** investit ca un binevenit factor de interdeterminare a ideilor muzicale. Lăudabilă ne apare şi tenta de diversitate înnobilând şlefuirea cu minuţiozitate a fiecărei piese concepută ca un obiect artizanal în sine. Pe lângă protagonistă, care se impune prin marcante intervenţii solistice în majoritatea prelucrărilor, ghitaristul şi bass-istul îşi valorifică la rându-le inventivitatea, inspiraţia, gustul ales, **Gyárfás István** remarcându-se mai ales în piesele „Bye Bye Blackbird” şi „Sometimes I'm Happy”, iar **Berkes Balázs** în cele numite „Blame It On My Youth” şi „Misty”.

Duminică 13 februarie Clubul bucureştean **Godot Café Teatru** a găzduit un foarte reuşit concert de lansare a acestui CD, susţinut de cei trei interpreţi, succedat în seara următoare de un eveniment similar la Ploieşti.

„Synvionai II” – un album premiat

Lansat la finele anului 2010 în **Aula Palatului Cantacuzino**, volumul secund al CD-ului subsumat genericului comun **„Synvionai”** propune beneficiarului o dublă satisfacţie auditivă şi artistică: aceea de a regăsi ambientul de suflet şi forţa de expresie proprii primului disc omonim, dar şi o ofertă suplimentară, vădind incitantele momente insolite ale unui material muzical eminamente nou, cuprinzător. Compozitorul, aranjorul, multi-instrumentistul improvizator şi nu în ultimul rând regizorul muzical **Cătălin Tîrcolea** se recomandă aici printr-un binevenit surplus de lirism, de inspiraţie melodică, drept caracteristici sinonime cu un notabil ***bun simţ estetic***, fireşte oportun într-o perioadă în care abundă producţiunile de un gust îndoielnic şi obositorul mult-zgomot-pentru-nimic... Ca interpret de extinsă arie a cuprinderii stilistice, **Cătălin Tîrcolea** rămâne înainte de toate exponentul nr. 1 al ***naiului*** – instrument dificil, cu posibilităţi limitate, am spune „un instrument anti-jazz” întrucât se pretează cu greu salturilor intervalice specifice genului. Dar tot interpretul stăpâneşte deopotrivă secretele viorii şi ale diverselor claviaturi electronice, **Cătălin Tîrcolea** impunându-se inclusiv pe plan internaţional ca ***un demiurg de timbruri originale***, brevetate ca atare.

Albumul se prezintă ca o colecţie de specii stilistice, aspectări ritmice şi tempo-uri mergând de la ***baladă***, ***blues***, ***Rhythm 'n' Blues***, ***funk*** şi ***fusion jazz*** la stilul ***latino***. Alături de protagonist consemnăm contribuţiile notabile ale coechipierilor săi, ghitaristul **Nicu Patoi**, **Michael Pontelli** - bass, **Phil Davies** - baterie, **Simona Nae** - vocal.

Cel de al douăzecilea dar discografic al lui **Cătălin Tîrcolea**, bogat şi generos, divers şi policrom graţie efortului creativ investit în planul elaborării, albumul **„Synvionai II”** s-a constituit drept obiect al ***Premiului pentru jazz*** pe anul 2010 atribuit autorului de **Uniunea Compozitorilor şi Muzicologilor din România** în cadrul festivităţii ce a avut loc în data de vineri 25 februarie 2011.

Florian LUNGU

Cultura Basarabiei

Horia MUREŞAN

„Uniunea culturală a românilor basarabeni”, în parteneriat cu Ambasada Republicii Moldova în România, ne-au invitat la un eveniment artistic senzațional, ce a coincis cu inaugurarea Centrului cultural şi a restaurantului-muzeu „Vatra neamului” din Baloteşti, condus de un basarabean cu inima mare, Nicolae Avram. Pe toate cele trei niveluri, pe pereți sunt expuse tablouri (cu explicația aferentă) înfățişând pe toți domnitorii români, marii oameni de cultură şi ştiință ai neamului, într-o alăturare impresionantă. Aşa cum impresionantă a fost lista VIP-urilor care au ținut să fie prezente la acest eveniment: fostul preşedinte al țării, Emil Constantinescu (născut, după cum se ştie, dincolo de Prut), fostul prim-ministru al Republicii Moldova, Mircea Druc, ambasadorul acestei țări la Bucureşti, Iurie Reniță, membri ai corpului diplomatic, Prințul Paul şi Prințesa Lia, preşedintele Consiliului județean Ilfov, Cristache Rădulescu, prof. dr. Radu Ciuceanu, dar mai ales o sumedenie de personalități ale vieții publice. Probabil vom mai omite pe cineva, într-atât de mare a fost densitatea de nume cunoscute. N-au lipsit actorii Ion Caramitru, Traian Stănescu (a şi recitat, emoționant, o poezie), Alexandra Velniciuc, Gabriel Fătu, Victor Yila, Diana Radu Stan, marele campion olimpic Ivan Patzaichin, compozitorul Horia Moculescu, vedetele TV Iuliana Marciuc, Florentina Opriş, Cristian Tabără, renumitul bioenergoterapeut Zinaida Stoenescu, Ovidiu Stoenescu – preşedintele Asociației

F. Piersic, Daniela Doroftei

N. Caragia, H. Moculescu

M. Munteanu, F. Piersic

O. Ciolacu, F. Piersic

românilor sinceri, Oana şi Viorel Lis, interpreţii de muzică populară Marinela Pârvu şi Ion Lăceanu, duetul Alesis (Romeo şi Alina Negoiasă), Alexandru Mironov (care peste numai 3 zile avea să plece în expediţia „Rapapatatierra 2011”, pe urmele marilor călători români în America de Sud), superbele componente ale grupului pop-dance Hot Diamonds...

Dintre cei de mai sus, Alesis şi Ion Lăceanu n-au putut rezista tentaţiei şi atmosferei calde, venind pe scenă pentru a cânta alături de excelenta formaţie „Lăutarii”, condusă de Cezar Cazanoi de la Chişinău, Lăceanu la invitaţia vechiului său prieten, naistul virtuoz Vasile Iovu. Cu puţine excepţii (micuţa Maria Crăciun, cvartetul de coarde Arpeggione), programul artistic a fost susţinut, aşa cum era normal, de artişti de vază din Republica Moldova: tenorul Mihai Munteanu, artist al poporului din Rusia şi Moldova, solist al Teatrului de operă şi balet din Chişinău (o voce absolut extraordinară, cu melodiile „De ce nu-mi vii” şi „Romanţa înstrăinării”!), binecunoscuta interpretă de muzică uşoară Olga Ciolacu, artist al poporului din Rep. Moldova (cu toate marile sale şlagăre), dinamicul „megastar” Cătălin Josan, trio-ul „Vatra neamului” (artiste tinere foarte talentate – mandolină şi cobză, vioară, voce), Ionuţ Caragia (a dedicat gazdelor o piesă ca o urare de viitor frumos, „De ziua ta” de Nicolae Caragia, pe versuri de Daniela Doroftei), tânăra naistă Cornelia Tihon (care i-a dat replica admirabil reputatului Vasile Iovu). Cu vocea sa extraordinară, micuţa Maria Crăciun a dat viaţă cântecelor pe versuri de Grigore Vieru, „Pentru ea” (de Ion Aldea Teodorovici) şi „Mama” (de Nicolae Caragia). I-am lăsat intenţionat la urmă pe cei trei „oficiali” ai Uniunii culturale a românilor basarabeni, care au spus la microfon ce-şi propune asociaţia: secretarul general, textiera Daniela Doroftei (care este şi administrator al restaurantului), preşedintele Nicolae Caragia (muzicianul a interpretat „live” piesa „Basarabia”, compusă de el pe versurile marelui poet Grigore Vieru) şi mai ales pe preşedintele de onoare, Florin Piersic. Am scris „mai ales” fiindcă îndrăgitul actor, timp de 40 de minute, a povestit, a smuls hohote de râs, a dialogat cu Yila, cu Moculescu, a dansat cu Olga Ciolacu, a făcut fotografii cu toată lumea, a dat zeci de interviuri (mass-media prezente în păr!), a sărutat toate femeile şi a rememorat cele mai frumoase, dar şi cele mai amuzante amintiri legate de trecerile sale pe la Chişinău... Am plecat târziu de la „Vatra neamului”, marcaţi de recitalul fabulosului Florin Piersic şi promiţând gazdelor, Nicolae Avram şi Daniela Doroftei, să revenim cât mai curând, la nişte plăcinte „poale-n brâu” şi la muzică de cea mai bună calitate, în acest adevărat sanctuar al valorilor româneşti...

(Foto: Silviu Covaci)

V. Iovu, C. Tihon, “Lăutarii”

Prețuirea valorilor

Marius GHERMAN

Pare greu de crezut, dar în ziua de azi mai există oameni şi instituții care se preocupă de cultivarea valorilor! La loc de cinste, aşa cum ne-au dovedit de curând, structurile de cultură şi de artă din Armata României, conduse în prezent de dl. general maior doctor Cătălin Zisu, cel care, aşa cum am relatat la timpul respectiv, i-a conferit lui Dan Spătaru „Diploma de excelență" pe scena festivalului de la Medgidia ce poartă numele marelui artist. Dânsul a îmbrățişat imediat şi a dezvoltat o inițiativă a Mirabelei Dauer şi a Sidei Spătaru, care a dus la un minunat spectacol „In memoriam Dan Spătaru", găzduit de superba Sala de Marmură de la Palatul Cercului Militar Național. În luarea sa de cuvânt de la finalul manifestării, dânsul a creionat grăitor mobilul care a stat în spatele organizării: „În mod normal, societatea are nişte obligații față de creatorii de valori artistice. În acest cadru intim şi nobil, în cea mai mare parte artiştii au avut inițiativa inspirată de a omagia această personalitate a lumii muzicale româneşti care a rezistat timpului, care ne-a învățat să-i acceptăm slăbiciunile şi a reuşit să-şi lase amprenta timbrului vocal în memoria fiecăruia dintre noi. Cum omologarea valorii artistice se întâmplă adesea după moarte, obligațiile societății trebuie să îmbrace forma unei creditări a profesiei de artist, adică să acționăm pentru împrospătarea memoriei. Ideea, scânteia, a venit oarecum ad-hoc şi a aparținut Mirabelei, îmbrățişată imediat de toți colegii şi prietenii lui Dan prezenți aici în sală, în frunte fireşte cu doamna Sida Spătaru. Profit de ocazie pentru a anunța apariția, sub auspiciile Editurii Militare, a unui volum închinat vieții şi carierei lui Dan Spătaru, o carte biografică aparte, diferită de ce se publică în mod curent".

Marina Voica, Muzica Reprezentativă a Armatei

Că acest spectacol a fost făcut din suflet o dovedeşte faptul că s-a evitat orice publicitate, mass media n-au fost invitate, fiind efectiv o seară a amintirilor, desfăşurată în familie. Directorul Cercului Militar Național, col. Cristian Dorca, ne-a vorbit de dorința organizatorilor de a alătura vedetelor prezente artişti de seamă ai Ansamblului artistic al Armatei. Cvintetul ansamblului a întâmpinat oaspeții cu armonii celeste, după care, anunțată de falnicii trompeți de la balcon, şi-a făcut apariția impresionanta Muzică reprezentativă a Armatei, dirijor lt. col. Aurel Gheorghiță, cu celebrul şlagăr „Trecea fanfara militară" compus de Temistocle Popa. După ce am făcut un popas printre amintiri, cu „One moment in time", imensă surpriză: înveşmântată într-un frumos costum militar, a apărut Marina Voica, interpretând compoziția sa, adevărat imn al Capitalei, „Bucureştiul e micul Paris". Artiştii din ansamblul Armatei au mai fost reprezentați de remarcabila Hortenzia Romanițan, o voce de excepție (a interpretat „Broken Vow", din repertoriul Larei Fabian), de soliştii de muzică populară Elisabeta Turcu, Irina Someşan, Nicoleta Ciobanu, Diana Matei (sub bagheta lui Stelian Ungureanu), de cei cinci suflători ce compun originala orchestră Los Platanos, care cu ani în urmă făcea deliciul micuței galerii a echipei de fotbal Progresul. Colonelul în rezervă, poetul Liviu Vişan, preşedinte al Societății scriitorilor militari, a citit un emoționant poem dedicat lui Dan Spătaru...

Doina Spătaru

Aşa cum tulburătoare a fost compoziţia „Inima ta”, pe care Marina Voica, revenită în scenă, în „civil” de această dată, a închinat-o bunului său prieten Dan Spătaru. Artista a mai oferit publicului o altă creaţie proprie, cunoscuta „Într-un colţ de cafenea”, la care l-a invitat la dans pe semnatarul aranjamentului muzical, Ionel Tudor, dar şi o piesă emblematică pentru acest eveniment al amintirilor, „Să nu ne despărţim” de Gherase Dendrino. Verişoară primară cu Dan, Doina Spătaru ne-a delectat cu o piesă lansată de acesta, „Spune-mi unde, spune cine” de Temistocle Popa (compozitorul, împiedicat de starea sănătăţii să fie prezent, a transmis un emoţionant mesaj). Vasile Şeicaru a reeditat excepţionalul său recital de la festivalul internaţional „Dan Spătaru” de la Medgidia. De altfel de la Medgidia a venit o delegaţie de rang I: primarul municipiului, Marian Iordache (cu o declaraţie promiţătoare legată de ediţia 2011), vice-primarul Sorin Ţuţuianu (director de concurs) şi Daniel Gheorghe (director artistic). La capitolul intervenţii muzicale trebuie să mai notăm piesele interpretate de Costel Lăzăroiu, cu timbrul atât de asemănător de cel al lui Spătaru (a cântat „Drumurile noastre”), venit de la Râşnov cu cei doi fii ai săi, Andrei şi Ovidiu, solişti talentaţi. Formidabile au fost momentele de umor oferite de binecunoscuţi actori ai Teatrului de revistă „C. Tănase”, cuplul Nae Lăzărescu-Vasile Muraru şi temperamentala Valentina Fătu. Senzaţional momentul artistic susţinut de actorul Eusebiu Ştefănescu, cel care a lansat o aserţiune memorabilă: „Naşterea lui Dan Spătaru a anulat posibilitatea de a apărea un alt Dan Spătaru!”.

Măriuca, Dana, Sida Spătaru, M. Dauer, invitaţi de onoare

Un capitol aparte l-a reprezentat cel al amintirilor, în care am ascultat înfioraţi mărturisirile soţiei artistului, doamna Sida, ale fiicei acestuia, Dana, avocat (venită cu nepoţica pe care Dan n-a apucat s-o vadă, Măriuca), comentatorul sportiv Ionel Stoica, directorul Centrului naţional de cultură „Tinerimea Română”, dirijorul Voicu Enăchescu, compozitorul Ionel Tudor, impresarul Bebe Mihu, care a fost alături de Dan în zeci de turnee... Au mai fost în primul rând, cu ochii înrouraţi, textiera Andreea Andrei şi vărul primar al artistului omagiat, Doru Spătaru, au fost evocaţi colaboratori de vază ai interpretului, între care, la loc de cinste, cea care l-a descoperit şi l-a lansat prin compoziţiile sale „Amintiri, amintiri” şi „Nu-ţi fie teamă de-un sărut”, compozitoarea Camelia Dăscălescu.

Vasile Şeicaru

După mai bine de 3 ore, publicul a aflat cu regret că spectacolul a luat sfârşit, într-atât de captivant a fost totul. Toată lumea a socializat apoi la un cocktail de zile mari, unde două teme au fost abordate preferenţial: cartea biografică Dan Spătaru, de la Editura Militară, aflată în curs de apariţie, şi ediţia din acest a festivalului de la Medgidia, una cu mulţi concurenţi de peste hotare şi recitaluri de senzaţie ale unor prieteni şi colegi de generaţie ai lui Dan, cei „vizaţi” până în acest moment fiind Alexandru Jula şi Ion Suruceanu, din Republica Moldova.

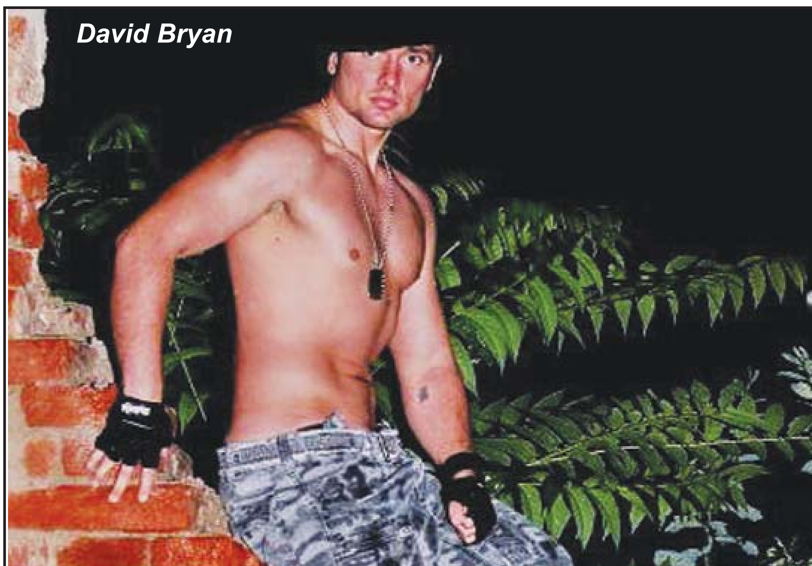
Felicitări domnului general Zisu, bravo Mirabela Dauer şi Sida Spătaru!

Hotelul ciudaților

Ana-Maria SZABO

Când am pus articolului despre selecția națională Eurovision titlul „Pacientul englez” ne-am gândit la un film celebru şi la faptul că solistul vocal al formației câştigătoare, Hotel FM, este britanic, fără a bănui vreo clipă că David Bryan-ul în cauză va deveni la scurtă vreme obiect de studiu pentru medici şi psihanalişti! După cum se ştie, acesta a apărut în mass-media cu o serie de imagini scandaloase cu conținut sexual, în care o are alături pe amica lui din Oradea. Cel puțin ciudată este reacția oficialilor TVR şi a unora dintre colegi, cărora nu li se pare nimic anormal ca un artist care reprezintă România (probabil s-a „teleportat” din Anglia cu tot cu moravurile de acolo!) să apară pe toate canalele (potrivit nume, de această dată!) în posturi la care privesc cu dezgust şi adulții! Articolele din ziarul „Ring”, pe care le avem în față, ne înfățişează modul în care organizatorii încearcă „să pună batista pe țambal”, cum se spune. Iată ce spun reprezentanții TVR: „Am discutat cu David pe tema asta, iar filmul este de cel puțin un an de zile (de parcă trebuia făcut neapărat în timpul preselecției! - N. R.). Şi-a angajat un avocat (probabil ca să dovedească că el dorea cadre mai bune de filmare şi s-au difuzat imagini care nu-i pun trupul în reala valoare! - N. R.), iar atât timp cu cât nu el a făcut public acest film (dar cine? Asta afirmă el, în plus în ce scop s-a filmat, pentru vreun video-clip Hotel FM? - N. R.), nu avem de ce să-l acuzăm. Publicul a votat trupa Hotel FM (fals, **juriul** a decis câştigătoarea! - N. R.), tot el ar trebui să decidă (vrem să vedem şi noi ce tânăr nu „gustă” aceste imagini şi va vota contra! - N. R.). Viața personală a artistului nu este importantă”. Această ultimă frază ni se pare condamnabilă, pentru că tocmai asta se cere unui reprezentant oficial al unei țări, fie el politician, sportiv sau artist: o conduită morală ireproşabilă, viață de familie fără cusur, seriozitate.

Fondatorul formației, Gabriel Băruță, are o declarație şi mai savuroasă: „Cine nu a greşit niciodată să arunce primul cu piatra! (riscant îndemn, fiindcă sunt probabil peste 20 de milioane de români care nu s-au filmat niciodată în timpul actului sexual! - N. R.). Hai să fim serioşi, prin ceea ce a făcut nu a încălcat nici un drept (ba da, al tuturor românilor şocați de ceea ce au văzut! - N. R.), nici o lege, nu a fost în spațiul public, nu a violat pe nimeni şi, mai mult decât atât, această înregistrare ține de domeniul trecutului. Filmul a fost făcut cu foarte mult timp în urmă şi nu are legătură cu ceea ce se întâmplă acum (când scenariul şi regia sunt probabil altele! - N. R.). Consider că putea exista mai mult patriotism (dacă e vorba cumva de “dotarea” solistului, să se mândrească englezii, nu noi! - N. R.), mi-ar plăcea să existe mai mult respect față de actul artistic (în film Bryan respectă mai mult actul sexual, dacă am observat noi bine! - N. R.)”. Aberații mai mari n-am auzit în viața noastră! Aşadar, dragi artişti, treceți cu hotărâre la treabă, difuzați filme porno cu voi în toate pozițiile, „dacă nu violați şi nu sunteți pe spațiul public”! Domnule Băruță, toți avem o viață intimă, poate facem nebunii mai mari în dormitor, dar

David Bryan

NU NE FILMĂM în acest timp, ce e aşa de greu de înțeles? Culmea e că se scontează pe... creşterea imaginii celor de la Hotel FM – păi dacă e aşa să însoțim evoluția pe scena de la Düsseldorf cu filmulețul proiectat pe ecran, chiar dacă mai trebuie lucrat la unghiuri şi la lumini! Exemplul pe care îl dă ziarul nu are nici o legătură: câştigătoarei de anul trecut, Lena Meyer-Landrut, i s-a făcut publică DUPĂ ce a triumfat o filmare mai veche şi nu era nicidecum o scenă porno, ci o scenă artistică dintr-un serial german, în care apărea goală într-o piscină! Organizația T.A.T.A. a cerut înlocuirea solistului, considerând că „masturbarea este condamnabilă când e filmată şi difuzată în presă”, iar biserica ortodoxă îndeamnă, pentru mântuirea de acest păcat, la „hrana uscată 40 de zile, cu câte 100 de mătănii pe zi”.

Până la urmă „pacientul englez” a scăpat, fără a fi măcar dojenit public de organizatori, aşa că va vedea Germania. Culmea este că, deşi minimalizat, scandalul a dus la retragerea unor sponsori, semn că mai există oameni care pun preț pe moralitate şi decență. Cum videoclipul, ni se spune, promovează turismul românesc, sperăm că nu este vorba de.. turismul sexual, şi acesta aducător de beneficii! Când am început acest articol nu ne-am propus nici o clipă să cerem anchetarea, închiderea, ghilotinarea sau lapidarea nefericitului englez, ci doar să atragem atenția că e nevoie de mai mult bun-simț şi exigență atunci când vorbim de persoane publice, care trebuie să fie modele. În rest, toate bune, iar David Bryan să treacă neîntârziat la hrană rece şi mătănii, deşi nu e ortodox, cu speranța mărturisită că va amâna următoarele filmări din alcov!

Fenomenali! Stela şi Arşinel

Un celebru cuplu de artişti care, după mai bine de trei decenii , au rămas în TOP!

STELA şi ARŞINEL! Nu ştiu vreo ţară, pe glob, pe unde să fi trecut, să nu fi fost ovaţionaţi, rechemaţi, mereu aşteptaţi. Nu ştiu vreun colţ de Românie, care să nu-i cunoască, să nu-i iubească. Sigur, avem şi alte nume mari în ARTĂ, dar, în cazul lor, este vorba de un FENOMEN! Publicul lor are un ambitus uriaş: milioane de suflete, de la cei mai mici elevi, la cei care bat către suta de ani. Ştiu să se adreseze tuturor şi, parcă, fiecăruia în parte. Sunt înţeleşi de tot Omul, de la academicieni şi filozofi la cel care nu prea ştie alfabetul. Au un gând pentru oricine îi ascultă, îi urmăreşte. Comicul de situaţie stârneşte cascade de râs, iar cupletele cu subînţeles se duc direct la inima românului, care-i expert în a face haz de necaz. Qui-pro-quo-urile, încurcăturile cu happy end, sunt spumoase, dar ei le fac irezistibile.

Nici o vorbă, nici un gest, nici o mimică - nu sunt fără efect, adică, au ţintă precisă şi ecou imediat... *Mari artişti, mari actori, care marchează, indiscutabil, Istoria teatrului de revistă, a teatrului de comedie, dar şi a filmului românesc. Giganţi care, oriunde s-ar afla (mare scenă de music-hall sau sală modestă, undeva, în vreo comună uitată de lume) - sunt la fel de implicaţi, de dăruiţi, de formidabili!*

STELA şi ARŞINEL!

STELA – mai frumoasă, mai tânără, mai strălucitoare ca niciodată, neîntrecută în a da nuanţă, sens, tâlc, fiecărei replici, în a atinge limitele nevăzute dintre glumă, comedie şi amarul unei povestiri care te copleşeşte.

ARŞINEL – gata să treacă în orice clipă de la travesti-uri incendiare, la ever green-uri care sunt laser către inima spectatorului, deţinând toate cheile succesului, dar, cu atenţie, cu măiestrie, la fel ca şi STELA, folosindu-se de cele care au parafa ARTEI!

Şi, *APLAUZE, APLAUZE* - premiera TEATRULUI DE REVISTĂ „Constantin Tănase”, reprezentaţie plină de dinamism, de culoare, de strălucire , un spectacol valabil pentru orice podium parizian, să spunem , prin care s-a inaugurat şi superbissima sală, recent modernizată , a instituţiei pe care chiar ALEXANDRU ARŞINEL o conduce - le-a dat toate onorurile, i-a sărbătorit cu tot fastul. Două ore, filmic gândite, în decoruri somptuoase, luminoase, elegante, cu un CARNAVAL VENEŢIAN copleşit de culorile şi fantezia costumelor – autor, arh. Theodora Dinulescu. Două ore în care nu puteai să nu aplauzi revenirea plină de aplomb a Sandei Ladoşi, lansarea unui talentat rocker - Alin Gheorghişan, prospeţimea, harul tinerilor actori Ana Maria Donosa, Nae Alexandru, momentul sensibil conturat de Duo Lascu, strădania baletului de a lansa cortine atractive, profesionalismul solistului Vally Roşca; să nu sorbi fiecare cuvânt din monologurile, cupletele protagoniştilor, semnate cu ani în urmă de Mihai Maximilian, dar, parcă, scrise azi! La înălţime şi de această dată, baletul condus de Cornel Popovici.

APLAUZE, APLAUZE! - unul dintre cele mai atractive titluri din agenda artistică a Capitalei, în regia inegalabilului şi veşnic-tânărului Biţu Fălticineanu!

Nu rataţi şansa să deveniţi măcar pentru o seară, mult mai tineri!

Smaranda OŢEANU-BUNEA

Gala „România 2000”

Ioan SĂTMĂREANU

Gala Fundației „România 2000” și a cotidianului „Ultima oră” a ajuns la ediția a XII-a și a făcut neîncăpător elegantul Ballroom al hotelului Caro din București. La „timonă” a fost, ca de obicei, cunoscutul jurnalist (este decan al facultății de profil de la Universitatea „Hyperion”) și om de televiziune, conf. univ. dr. Ion Marin, secondat de reputatul economist Florea Dumitrescu. În fața unui parter dominat de personalități (între diverși oameni politici i-am remarcat pe Elena Merișoreanu și Gheorghe Turda, precum și pe animatorii muzicali Livia și Vali Gauzin), pe podium s-au succedat laureați binecunoscuți, mulți dintre ei cu realizări de excepție pe tărâm cultural: Florin Rotaru – director al Bibliotecii Metropolitane, Claudia Popa – director al Centrului tradiției și creației populare București, coregraful Constantin Duțu (premiul „Opera omnia”), Cezar Ion – director la TVR, regizorul Geo Saizescu. Finalul festivității a fost rezervat laureaților care au oferit momente artistice. Smaranda Oțeanu-Bunea, director fondator al Operei Comice pentru Copii, și-a mai adăugat încă un trofeu celor 16 naționale și 14 internaționale, după un 2010 strălucit: 150 de spectacole cu 50.000 de spectatori, 50 de titluri în repertoriul general, turnee peste hotare. De altfel, unul dintre cele mai aplaudate spectacole în străinătate, „Primăvara magnoliilor”, a furnizat cele trei momente coregrafice, precum și admirabilele momente muzicale cu cele trei vedete-copii, Roberta, Bogdan și Teddy, care au ridicat sala în picioare cu „Portocala” lui Marius Țeicu, „Hora moldovenească” și „Can You Feel the Beat”. Micuții au pregătit de minune apariția la microfon a unui adevărat „monstru sacru”, Alexandru Jula, care la cei 76 de ani ai săi a dat încă o dată o lecție de profesionalism. Primit de 400 de spectatori ridicați în picioare, Jula a dovedit tinerețe perpetuă și vitalitate, cântând (piese de pe albumul său „Dragoste fără frontiere”) și spunând glume. Și pentru a dovedi că este în plină formă, a anunțat un nou album pentru 2011!

Alexandru Jula

Ana Maria Donosa – formidabila „Dolly”

Este din Huși, un oraș fără nici un teatru, și-i plac rolurile dramatice. De film. Culmea – paleta interpretativă atât de variată a rolurilor pe care le poate juca o dovedește cu adevărat în cea mai nouă premieră «Aplauze, Aplauze» (regia Bițu Fălticineanu) pe scena Teatrului de Revistă «Constantin Tănase», a cărui actriță este. A avut parte de o studenție ideală începută la Iași (atunci, în primul an de facultate a văzut prima piesă de teatru) și continuată în București. Are 28 de ani și a ajuns la Tănase “*întâmplător”*, atunci când visa (totuși) să facă film. Îi e recunoscătoare directorului Teatrului, Alexandru Arșinel, pentru că a făcut-o să vadă ce înseamnă cu adevărat Revista, un gen care nu-i e accesibil oricui. Joacă în aproape toate producțiile de la Sala Savoy, dar remarcabilă este prezența sa scenică alături de Alexandru Arșinel în fragmentul de musical “Hello, Dolly” din “Aplauze, Aplauze”, spectacol dedicat celor peste 30 de ani de carieră a cuplului Stela Popescu – Alexandru Arșinel. Și totuși, Ana Maria Donosa face și a făcut film, așa cum și-a dorit. O putem vedea în fiecare săptămână în producția Antenei 1 – “Narcisa Sălbatică” și a jucat în lung-metrajele “Felicia, înainte de toate” (2009), „Trezirea” (2006) sau „Despărțire” (2005).

A. M. Donosa, Al. Arșinel

Oana GEORGESCU

Noul val

Adrian Sina. După ce şi-a început cariera solo cu single-ul “Hold On”, Adrian Sina lansează cel de-al doilea single al său împreună cu MediaPro Music şi Sisterhoodlive Records. “I can’t live without you” este a doua piesă din cariera de DJ a lui Adrian Sina şi prezintă publicului o deosebită voce din U.K. Beverlei Brown, main backingvocals pentru James Morrison. Totodată, piesa beneficiază şi de un videoclip filmat in Sharm El Sheik .

Sasha Lopez. După ce a cucerit atât publicul din România, cât şi pe cel din Rusia, Polonia, Turcia, Israel, Finlanda, cu piesele “Madam” şi “All My People” şi a încheiat un turneu în Cipru, DJ Sasha Lopez lansează o nouă formulă de show – DJ, MC şi vocal. “Pe scenă, împreună cu mine se vor afla şi Andreea D, Miss Earth Romania 2010 - MC profesionist de peste 5 ani, primul MC de sex feminin din România şi Broono, un băiat extrem de talentat şi cu un timbru special”, povesteşte DJ Sasha Lopez.

Broono, Sasha Lopez, Andreea D

Residence Deejays & Frissco. După un debut plin de surprize plăcute, cu piesa “Sexy Love”, şi apoi lansarea celui de-al doilea single “Lovely Smile”, Residence Deejays & Frissco lansează un nou single, intitulat “Echo”. *“Ideea piesei a venit într-un moment de linişte, când am rămas singur la studio. Inspirația şi buna dispoziție provin din ecoul ego-ului. Ascultă piesa, ascultă ce simți iar atunci va fi prezent ego-ul tău.”*, spune Frissco. Single-ul “Echo” este compus de Ionuț Untaru, alias Frissco .

Sunrise INC şi Liviu Hodor. După hiturile “Lick Shot” şi “Happy For You” – cei de la Sunrise INC şi Liviu Hodor au succes cu “Still The Same” în toate cluburile şi la posturile de radio. Pentru videoclip fanele au trimis fotografii, alături de înălțime, greutate şi dimensiuni, la adresele de e-mail ale proganoştilor, apoi cele mai simpatice trei domnişoare au participat la filmări, în regia lui Florin Botea, alături de cei 4 .

Dj Robert Georgescu şi Lara. După ce ne-au încântat auzul cu piesa “Beside You” , Dj Robert Georgescu şi Lara ne aduc acest hit şi la TV. Regia clipului “Beside you” este semnată de Dan Petcan, iar filmările au avut loc într-o parcare subterană şi în interiorul Muzeului Municipiului Bucureşti, cu Lara, posesoarea unui superb diamant pe care o bandă de hoți încearcă să i-l fure şi trei dansatori profesionişti care trebuie să execute o coregrafie spectaculoasă printre lasere.

Keo. A filmat videoclipul pentru piesa LIBER. Piesa se află deja în heavy-rotation pe majoritatea radiourilor din țară, piesă ca “o oază într-o lume devenită mult prea materialistă”, iar videoclipul regizat de Alex Ceauşu ilustrează o lume în alb şi negru în care libertatea este mereu suprimată.

Alex Velea. S-a lansat videoclipul celui mai recent single Alex Velea: One Shot. Scenariul este plasat într-o lume cu un aer post-apocaliptic, în care omul se confruntă cu maşina. Finalul este unul pozitiv, care confirmă ideea că lumea poate fi schimbată prin iubire şi prin muzică. Totodată Alex îşi relansează site-ul www.AlexVelea.com .One Shot face parte din cel de-al doilea album al artistului, ce va fi lansat în prima jumătate a acestui an.

Radio Killer. Radio Killer a lansat videoclipul celui mai recent single: Lonely heart. În această producție o puteți cunoaşte pe Lee Heart, noua voce a proiectului şi cea care completează alături de Paul Damixie formula de scenă. În regia lui Iulian Moga, videoclipul surprinde atmosfera unei mari petreceri , protagoniştii fiind peste 100 de fani Radio Killer, produs în studiourile HaHaHa Production de către Smiley

Morris. A fost lansat cel mai nou single Morris, “Because of U”. Lucrat împreună cu Zozo şi Anda Adam la studioul Addictive Sound, face trecerea de la ritmul european de club la unul cu accente orientale, foarte hot în momentul de față. Morris, absolvent al facultății de teatru, cântăreț şi DJ, urmează să susțină o serie de concerte în India. Piesele sale, “Havana Lover”, “Desire”, “Till the morning light” sau “Angel eyes” au depăşit succesul local.

Mattyas. După succesul pe care l-a avut cu primele sale piese în Grecia dar şi în România, Mattyas are in program mai multe concerte care îl aşteaptă în Elada. Cântărețul s-a întors acasă după mai multe evenimente care au avut loc în Grecia, dar artistul MediaPro Music începe o altă serie de concerte în Grecia şi în Cipru. Programul lui conține apariții la showuri TV, o colaborare cu unul din cei mai cunoscuți coregrafi de acolo, dar şi lansarea unui nou single în luna martie. Primul single semnat Mattyas, “Secret Love”, a fost lansat în vara anului trecut in Grecia, piesa figurând până în momentul de față în Top 20 la Nielsen Music Control, iar “Missing You”, cel de-al doilea, a fost lansat şi în țara noastră şi este deja difuzat la radiouri şi în cluburile din toată România.

Dan CHIRIAC

Cântecele Chiherului

Octavian URSULESCU

„Mă-ntorc la voi, prieteni, şi dragii mei vecini...” - aceste cuvinte erau gravate la loc de cinste pe invitația trimisă în toate colțurile lumii de destoinicul primar Emanoil Hurdugaci, cel care a schimbat în bine, a modernizat, fără a-i altera tradițiile, comuna Chiheru (de Jos), din județul Mureş. Eu am copilărit în celălalt Chiher, de Sus, acolo m-am legat pe viață de oameni minunați, din care mulți s-au petrecut de pe această lume, plecând acolo Sus, unde vom încinge, când vom fi toți, un „De-a lungul” sau „Roata” ca pe la noi: învățătorii Zinia şi Zoachi Hărşan, fiul lor, procurorul pensionar Horiță Hărşan, Maria şi Toader Haba, vecinii noştri de peste gard, apoi imediat lângă ei familia Căuaciului, harnicul fierar al satului (Tică, rămas în casa părintească, îi duce mai departe destoinicia, dar câți cai mai sunt azi de potcovit?). Fiul acestuia, frate cu Tică, Lulu, a fost inițiatorul meu în tot ce înseamnă viața la țară şi secretele ei magice; îl vizitez mereu când pot, în casa în care s-a mutat cu soția sa Lenuța, la Breaza, lângă Reghin. Apoi era preotul, impozantul unchi Simi, şi soția sa, tuşa Neti, dolofană şi harnică (soră cu tuşa Zinia,în casa căreia stăteam, ele fiind nepoatele unionistului Iuliu Grama), pe care nu o dată am urmărit-o robotind la războiul de țesut din tindă. Din copiii lui Haba, tovarăşi de joacă prin şură, Lela şi Nelu s-au prăpădit înainte de vreme, doar Livia mai trăieşte. A murit şi Ghiță, care mai trăgea clopotele la biserică, împreună cu badea Toader „al lui Băbuță”, aşa încât azi nu prea mai am pe cine vizita. Sandu Tâmpa, primar multă vreme, şi soția lui s-au dus şi ei, ai lui Sasu şi Jilu locuiesc prin alte părți, aşa încât racordul cu timpurile trecute îl mai pot face doar intrând în casa cu un etaj, multă vreme cea mai falnică din sat, a lui Alexandru Bogdan, soția sa Margareta fiind soră cu Maria Haba. Între timp, fiul lor Radu Bogdan şi-a înălțat pe terenul din spate o vilă ca-n poveşti, şi-a deschis un magazin la stradă, iar pe o parte din fosta grădină a lui Tâmpa (ce mai alergam prin ea pe vremuri!) a amenajat un teren de joacă, deşi copiii lui şi ai Adrianei învață nu în sat, ci la Târgu-Mureş... Între casele Bogdan şi cea fostă a lui Tâmpa coboară lin o uliță îngustă, nici acum pavată, care duce la „livada popii”, cu merii

dintre care câțiva sunt „de pe vremea mea” şi unde am petrecut cele mai frumoase zile din viață, tolănit în iarbă, urmărind alunecarea agale a norilor, cu câinele devotat (or fi având şi ei un Rai al lor?) alături. Bunul prieten Horiță Hărşan mai duce acasă, la Târgu-Mureş, câteva lăzi de mere în fiecare toamnă (de livadă se îngrijesc „bătrânii” Bogdan, dar mereu au probleme cu cerbii şi căprioarele) şi cum e terenul lui, mi-a propus să-mi dea gratis cât vreau, să-mi fac o casă acolo! Nu are rost, aş ajunge prea rar, iar amintirile ar fi prea dureroase...

Toate acestea mi se amestecau în gând lăsând în urmă localitățile înşirate pe şosea pornind de la Reghin – Beica mare, cea mică, Nadăşa (de unde se trage cântăreața şi realizatoarea TV Florentina Satmari)... După Chiher vine Eremitu, unde am fost înregistrat în actul de naştere, deşi mă născusem în satul Câmpul Cetății, mai spre Sovata; acolo, exact unde drumul se bifurcă, urcând la stânga spre „Varmezău” (de la maghiarul Varmezö), şi-au ridicat două vile superbe, una lângă alta, cu drapele la poartă, Matilda Pascal Cojocărița şi soțul ei, Ştefan Cigu, respectiv cunoscutul dirijor basarabean Nicolae Botgros. Acum, că v-am „făcut un desen”, cum zic francezii, să revenim la „Zilele Chiherului”, la care de fapt venisem şi de care era să uit, copleşit de amintiri. An de an, primarul face ce face şi organizează un adevărat regal de cântec şi dans, de bună dispoziție şi autenticitate, având sprijinul necondiționat al altui fiu al Chiherului de Sus (v-ați dat cred seama că noi suntem mai tari decât cei de Jos!), Ioan Matei. Acesta este socrul faimosului fotbalist Adrian Ilie, conduce la Poiana-Braşov cunoscutul hotel „Ruia”, dar tot dealurile satului natal îi sunt mai aproape de inimă: a cumpărat de la Toader Haba livada acestuia de pe ulița de sus, şi-a ridicat acolo o casă ca-n poveşti, cu grădină şi iaz de peşte, a renovat moara de apă a bunicilor, iar la serbarea anuală vine cu o adevărată bucătărie de campanie, coordonată de temperamentalul Romică, dar mai ales cu focuri de artificii cum nu prea vezi nici în Bucureşti!

Programul evenimentului a inclus Sfânta Liturghie de la Bisericile Ortodoxă şi Greco-Catolică din cele două sate, apoi resfințirea, după totala reabilitare, a Cimitirului Eroilor din Chiheru de Jos (sper că nu va fi uitat nici cel de Sus!), ambele cu participarea europarlamentarului Corneliu Vadim Tudor şi a deputatului Vasile Gliga, ambii făcuți „Cetățeni de onoare” ceva mai târziu. Pe scena împodobită sărbătoreşte programul artistic a fost deschis de elevi ai Gimnaziului de stat „Iuliu Grama” (străbunic al lui Horiță Hărşan), cu suita de poezii şi cântece populare

din toate zonele țării „Noi români suntem cu toții". Micuța Oana Maria Grama a cântat două melodii populare, apoi grupul de dans modern „Ministar" (instructor: Doriana) ne-a reamintit că şi satul Urisiu, de peste deal, face parte din comuna noastră. „Cetățeni de onoare" au mai fost făcuți doi remarcabili consăteni, Viorel Ința (şef al Poliției din Bistrița, fin al nefericitului Sandu Tâmpa) şi Vasile Olteanu (cu aceeaşi funcție la Reghin). Atmosfera s-a încălzit serios când pe scenă au evoluat artişti mureşeni consacrați: Laura Oltean (chihereancă), Maria Neag (tot de-a noastră, din Urisiu), Ioan Naste, Ciprian Istrate… Momentul folcloric de vârf a fost adus în scenă, ca de obicei, de ansamblul artistic profesionist „Mureşul" din Târgu-Mureş, director şi regizor Iosif Titi Boantă. N-au lipsit soliştii vocali de frunte (Dorina Oprea, Dorina Grad, Leontina Pop, Narcisa şi Toader Țogorean), acompaniați de orchestra dirijată de Zoli Bambo, precum şi excepționale tablouri coregrafice (coregrafia: Teodor Vasilescu, Marinică Barbu, asistenți Rodica Botârcă, Florin Cerghedi), din Maramureş, valea Someşului şi a Chioarului. Cum cei vârstnici au avut partea lor de spectacol, a venit apoi rândul celor peste o mie de tineri, care au dansat de mama focului pe ritmurile propuse de formațiile Shik-Shake (etno), „Oana Brandiu şi M.C. Alissya" (pop-dance). Ioan Matei a dat start artificiilor exact înainte de a se porni o furtună! Deci totul a fost perfect la noi la Chiher, asta şi datorită faptului că Emanoil Hurdugaci a avut alături, înafara lui Ioan Matei, firmele Zoltan SRL din Orşova, Vera SRL şi Flory Transimex din Reghin, Primăria Chiheru de Jos fiind organizator şi sponsor principal. Ce ar mai fi de spus? Că am plecat de pe meleagurile copilăriei fredonând refrenele folclorice binecunoscute („antrenament" pentru „Balul însuraților" de la Reghin!), dar şi lăsând în urmă ceva din mine...

Muzică live şi 3D

Ilinca SDROBIŞ

Absolut incredibil, peste 3000 de spectatori au rezistat cu stoicism frigului pătrunzător, minus 8 grade, timp de mai bine de 7 ore, pentru a-şi vedea şi aplauda favoriții! Ocazia le-a fost oferită, într-un oraş cu relativ puține evenimente de acest gen, de inaugurarea unui spațiu de mare eleganță, 3D Caffe Cinema, în incinta fostului cinematograf „Orizont", unde pe vremuri, înafara proiecțiilor de film, erau găzduite şi spectacolele de muzică uşoară de anvergură, Călăraşii neavând atunci o sală corespunzătoare. Acum, aflăm de la primarul Nicolae Dragu, s-a inaugurat în decembrie o casă de cultură elegantă, ce ar fi trebuit să poarte numele actorului Ştefan Bănică. Dar suntem siguri că şi sala mare a cinematografului „Orizont" va căpăta în curând o nouă față, datorită directorului general al „România Film", Marius Cristian Iuraşcu, cel care este pe cale să redea românilor bucuria de a merge la cinema, lui datorându-i-se renovarea cinemografelor „Patria" din Bucureşti (unde de asemenea există o sală 3D), din Cluj-Napoca (botezat cu această ocazie Florin Piersic) sau din Ploieşti. De altfel, cei doi au fost prezenți la eveniment, alături de ministrul Culturii şi Patrimoniului național, Kelemen Hunor (a primit cu această ocazie cheia oraşului de la primarul Dragu), Eugen Şerbănescu (director general al C. N. C.), parlamentari, prefectul Nicolae Enciu. Sub privirile unei gazde perfecte, Mihăiță Smeu (îi dorim lui şi asociatului lui numai spectacole şi filme de calitate!), a fost tăiată panglica tricoloră, primarul Dragu a conferit diplome de onoare personalităților prezente, după care show-ul s-a mutat afară, pe scenă, în fața unui public în mare parte tânăr, care-şi aştepta cuminte idolii. Deschiderea au făcut-o, cu şlagăre de muzică uşoară, talentații copii de la cercul local „Flores campi", pregătiți de prof. Alexandrina Borandă. După succesele din Italia, Bulgaria, Bosnia, Macedonia, după premiile cucerite la „Mamaia copiilor" sau „Cerbul de aur junior", Denisa Pârvu, Antonela Dima, Cristina Ioniță, Cătălina Tudorache şi Cosmin Andrian au demonstrat concitadinilor ce talente există în Călăraşi. După ei a început parada vedetelor: D'Or (după alte câteva proiecte anterioare, Carmen cântă acum singură), Vali Crăciunescu (cu nelipsitul acordeon, dar şi cu un DJ), cele trei încântătoare componente ale formației Hora, experimentații Răzvan, Cătălin şi Ionuț, adică Ro-Mania (într-o evoluție "live" entuziasmantă) şi mult-aşteptatul, de către tineri, Puya. Un program muzical întâmpinat cu ovații de un public care a plecat fericit către case. Următoarele întâlniri ale călărăşenilor cu muzica de calitate vor fi la festivalul „Flori de mai" şi, în vară, la festivalul „Ion Dichiseanu".

Ro-Mania

În topuri

Dorin MANEA

Lora. Lora revine în atenția publicului cu un single nou, o piesă compusă de Adrian Sina, care va beneficia şi de videoclip. Single-ul se intitulează "No More Tears", este lansat de către MediaPro Music şi reprezintă startul promovării unei serii întregi de piese solo. Imediat după proiectul Wassabi, Lora s-a lansat ca artist solo, ea colaborând de-a lungul timpului cu artişti precum Puya, Vunk, Matteo sau Akcent.

Lora

Alexandra Stan. O dată cu lansarea single-ului "Mr. Saxobeat" în toată lumea, Alexandra Stan s-a dovedit a fi o adevărată revelație pentru iubitorii muzicii dance. Artista MediaPro Music a plecat în primul său turneu internațional de promovare în Franța: a susținut recitaluri live în numeroase cluburi din Paris, a fost prezentă în cadrul unor emisiuni radio extrem de cunoscute. Este aşteptată şi în Canada, Mexic, Germania, Italia, Spania, Insulele Mauritius şi Azerbaidjan.

Neylini

Anda Adam. A fost invitată să cânte la un mega eveniment în Baku, alături de Dan Bălan. Show-ul a avut loc în Buta Palace, pe a cărei scena au încins spiritele de-a lungul timpului artişti ca 50 Cent, G-Unit, Akon şi alții. Mii de spectatori ce au recitat vers cu vers fiecare piesă! Proaspăt întoarsă de la Baku, Anda Adam a primit o nouă veste bună - ocupă poziția întâi în topul unuia dintre cele mai importante posturi radio din Turcia. Cel mai recent single al Andei, "Show me", se clasează astfel în preferințele turcilor înainte de cântăreți celebri ca Eminem, Rihanna, Kesha.

Neylini. Pe fanpage-ul Neylini de pe Facebook a fost demarat un concurs: se postează o fotografie în care tu şi cineva drag ție zâmbiți, iar imaginea care strânge cele mai multe Like-uri va fi premiată cu o pereche de pantofi Lust of creation, by Adriana Nedelea, cu platformă şi toc înalt de 13 cm, purtată şi de Neylini în aparițiile TV ocazionate de promovarea noului single "Ninja boy".

Andreea Bălan. După ce vara trecută şi-a făcut simțită prezența în toate cluburile, iar în clasamentele de specialitate a ocupat poziții de top, hit-ul „Trippin'" cunoaşte succesul şi în SUA, unde Cat Music a semnat pentru această piesă un contract de licențiere cu Casa de discuri Ultra Records. Videoclipul piesei se bucură şi el de succes pe YouTube, cu peste 3 600 000 de vizualizări.

Claudette*.* V-a cucerit inimile cu proiectul Sexxy, iar acum, Claudia Pătrăşcanu - Claudette revine cu o noua imagine atractivă, un nou single, un site nou şi multe surprize. In şedința foto- fotograf Edward Aninaru- recent realizată, Claudia apare într-o formă senzuală, proaspătă şi incitantă. Pozele au fost făcute în penitenciarul Jilava, la o temperatură de – 10 grade. *Around The World*- compusă de Mihai Ristea - în colaborare cu *Sonny Flame* este single-ul prin care artista a revenit pe scena muzicală din România.

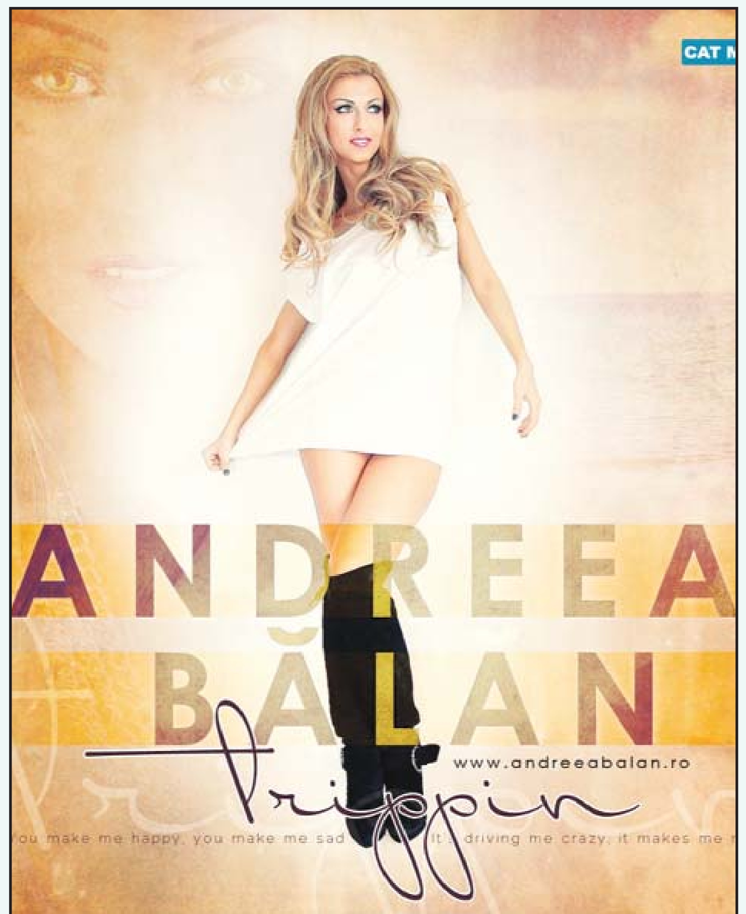

Anda Adam

Adrianne. Acest pseudonim este al Adrianei Vlad, solista care acum câțiva ani cânta alături de B.U.G. Mafia "Pantelimonul petrece" şi "Viața noastră". După numeroase colaborări, artista a decis să înceapă un proiect pe cont propriu. Piesa aleasă de **Adrianne** pentru debutul solo se numeşte "As one" şi a fost produsă de Vlad Manolache, Alex Piscunov şi Tudor Ionescu. Videoclipul piesei are un scenariu inspirat din povestea Alice în țara minunilor, regizat de Alex Ceauşu într-o pădure, cu dificile secvențe cu 2 ponei, 2 pitoni, o maimuță, o iguană şi 2 tarantule.

Inna. S-au decernat premiile Nights.ro, cu o tradiție de 7 ani, un barometru de opinie pentru scena de clubbing din România, fiind acordate prin vot public. La categoria Dance INNA a câştigat premiul întâi, fapt ce îi confirmă poziția în cluburile din țară.

Andreea Bănică. Primeşte din ce în ce mai multe invitații de a concerta în afara granițelor țării. A susținut un nou concert in Grecia, în Club Boutique din Atena. Pentru precedentul concert, Andreea a primit invitația de a cânta de la unul dintre cele mai ascultate radiouri greceşti - Radio Deejay. Se pare că şi grecii s-au îndrăgostit repede de frumoasa artistă şi de ritmurile hituri-lor "Love in Brazil" şi "Samba". A mai cântat în Albania, Cipru şi în Bulgaria; fanii bulgari au avut ocazia să o vadă live în turneul pe care artista l-a avut în cele mai importante oraşe din țara vecină. Iar acum primeşte invitații de a cânta pentru fanii din Dubai.

Alexandra Stan

Noii "ambasadori"

Marius GHERMAN

Gheorghe Gheorghiu

A devenit deja o tradiție ca la fiecare început de an Trustul de presă "Ambasador", director general scriitorul şi graficianul prof. Romeo Soare, să acorde la Târgu-Mureş apreciatele sale Trofee unor personalități cu realizări notabile în anul anterior. Preşedinte al juriului, din care au făcut parte nume de referință ale vieții publice româneşti, este prof. univ. dr. Ioan Nicolaescu. Lista premiaților este lungă, începând cu cei mai valoroşi interpreți ai ansamblului folcloric profesionist "Mureşul" din Tg. Mureş, cu prolificul (peste 40 de cărți!) scriitor clujean Cornel Udrea, autor al unor savuroase librete pentru teatrul de revistă "Majestic" din Ploieşti sau cu mezzosoprana, tot clujeancă, Lavinia Bocu. Între laureați au fost mulți manageri de top, unii dintre ei legați de viața culturală: Florin Rotaru, directorul Bibliotecii Metropolitane din Bucureşti sau Marius Iuraşcu, director general al România-Film (cinematograful "Florin Piersic" din Cluj-Napoca, o adevărată minune într-o țară care nu-şi prețuieşte valorile!). N-a fost uitată cunoscuta textieră de muzică uşoară Daniela Doroftei, de această dată în postură de secretar general al Uniunii culturale a românilor basarabeni (preşedinte-compozitorul Nicolae Caragia), o asociație lansată la Centrul cultural, restaurantul-muzeu "Vatra neamului", printr-o festivitate despre care scriem separat. Numeroşi au fost laureații din viața muzicală, prima pe listă fiind Smaranda Oțeanu Bunea, critic muzical, director fondator al Operei Comice pentru Copii, care în 2010 a întreprins turnee memorabile peste hotare şi a lansat numeroase premiere, cu audiență remarcabilă. Spectacolul de excepție de la Sala Radio, precum şi concertele din străinătate au impus-o de justețe pe lista premianților pe Paula Ciuclea, animatoarea Coralei "Divina Armonie". Succesele pe toate planurile (concertistic, discografic, mediatic) le-au adus meritatele Trofee lui Gabriel Dorobanțu, Luminiței Anghel şi lui Gheorghe Gheorghiu – adevărate modele de urmat pentru tinerii care abordează cu condamnabilă lejeritate profesiunea de interpret. Celebri în întreaga lume, comparați pe drept cuvânt cu Goran Bregovici şi Emir Kusturica, Viorica şi Ioniță de la Clejani s-au impus prin seriozitate şi profesionism într-o zonă muzicală pe nedrept marginalizată. Alți laureați: "junioarele" campioane ale muzicii uşoare, Ştefania Chesar şi Vanessa Culeafă, coregraful Silviu Popa (Iuno Dance), artizanii celor mai importante festivaluri din țară, "G. Grigoriu" de la Brăila (preşedintele C.J., Gh. Bunea Stancu) şi "Dan Spătaru" de la Medgidia (primarul Marian Iordache). Ne-am bucurat să-l descoperim pe lista premianților pe omul care este mereu alături de muzică şi muzicieni, inclusiv la Premiile "A. M." - ing. Adrian Toma, director general la Veritas-Panciu. Aceştia sunt doar o parte din noii "ambasadori" care-şi privesc cu mândrie trofeele în vitrină!

Gabriel Dorobanțu

Simionică reloaded!

Ortansa CALUFIS

Nume de referință al muzicii uşoare ieşene, cantautorul Cristian Simionică revine în mare forță cu o serie de noi proiecte muzicale, în multe din ele înglobând-o (aşchia nu sare...) pe fetița sa Maria Sabina, 7 ani pe 3 mai. Dar iată câteva din realizările cu care se poate lăuda pe drept cuvânt talentatul artist. Împreună cu regizorul şi cameramanul Ionel Mânăstireanu, de la Antena 1 Suceava, Simionică a filmat două video-clipuri în Grădina botanică din Iaşi, fireşte cu două compoziții proprii: „Micuța Maria" (cântată în duet cu Sabina, normal!) şi „O lume mai bună", unde micuța era majoretă şi dansa. Cele două videoclipuri au fost intens difuzate, îndeosebi la Favorit TV (emisiunea „Favoriții sunteți voi"), Antena 2, TVR Iaşi, Prima TV Iaşi. Din decembrie 2010, Maria Sabina este difuzată frecvent ala emisiunea duminicală „Recreația mare",

realizată de Mona Vâlceanu la Radio Iaşi. Astfel, a cântat aici colinda „Astăzi s-a născut Hristos”, dar şi „Vis american”, „Ninge peste tot”, „Scufiţa Roşie” (piese la care „tăticul” semnează muzica, versurile, orchestraţia şi mixajele vocale). Cu ocazia Sărbătorilor de iarnă, Primăria ieşeană i-a adresat, ca de obicei, lui Cristian Simionică invitaţia de a susţine spectacole în marile cartiere ale oraşului (Tătăraşi-Oancea, Alexandru cel Bun, Nicolina), pe o scenă mobilă şi cu o sonorizare profesionistă. Pentru prima dată în istoria concertelor sale hibernale, Simionică a optat pentru un dublu recital: Maria Sabina în deschidere câteva piese, apoi tatăl, cu melodia „Micuţa Maria” în duet. Au fost şi câte trei concerte pe zi, înafara celor de mai sus notabil fiind cel de la Iulius Mall, unde Sabina a fost costumată de colaboratorii permanenţi, membrii trupei teatrale „Înşir te mărgărite”. De fiecare dată recitalul lui Cristian Simionică marchează momentul de vârf cu colajul alcătuit din refrenele marilor sale hit-uri „De ziua ta”, „Camelia”, „Happy end” şi „O lume mai bună”. Pe lângă pregătirea muzicală de acasă, Maria Sabina are şansa unor educatoare... muzicale (Indira Leaua, Adriana Mihoc) la grupa pregătitoare a grădiniţei „Ion Creangă” (director Rodica Manuca); să ne mai mirăm că la Iaşi răsar mereu talente de excepţie?

Cristian Simionică intenţionează să-şi alcătuiască anul acesta o nouă grupă de copii talentaţi. Să nu uităm că de la el au plecat, după câţiva ani de pregătire, Sabina Atodiresei şi Dănuţ Petrişoaea, componenţi ai trupei „Stars of music”, câştigătoare a Trofeului Mamaia copiilor 2010! Până atunci, cunoscutul cantautor se bucură că este intens difuzat la Radio-Vacanţa (Liliana Moldovan), dar şi la postul on line „Radio Enigma România”, condus de Mariana Stratulat, care emite din Panciu, acolo unde cu câţiva ani în urmă Cristian Simionică a repurtat un uriaş succes la un spectacol grandios în aer liber. Postul are ascultători fideli în ţară, dar şi peste hotare, aceştia putând intra în direct în emisie pentru a face dedicaţii muzicale. În 2011, Simionică intenţionează să lanseze un nou album, din care să nu lipsească alte două compoziţii ale sale solicitate de fani, „Amăgire” şi „Această seară”.

Atenţie, se (şi) cântă!

Carol ENEA

Deşi este nu numai o foarte frumoasă, dar şi talentată actriţă de teatru şi film, Alexandra Velniciuc este mai cunoscută publicului, aşa cum se întâmplă întotdeauna, datorită apariţiilor pe micul ecran. Cu televiziunea a luat contact în urmă cu mai bine de 10 ani, în emisiunea „Duminica în familie” (Antena 1), familie regăsită apoi la Prima TV, unde a jucat în serialul „În familie”, dar pentru marea masă a telespectatorilor se identifică cu rolul de co-prezentatoare a popularei emisiuni de pe TVR2 (de ce nu pe TVR1 numai cei din Calea Dorobanţilor ne-o pot spune! Sau nu!), „Atenţie, se cântă!”. Cuplul de mare efect alcătuit cu compozitorul Horia Moculescu a fost transferat pentru numai câteva săptămâni (datorită managementului catastrofal şi publicităţii inexistente) la „Godot Caffe Teatru” din str. Blănari, unde în fiecare luni seara cei doi au realizat cu naturaleţe şi farmec un original spectacol de muzică şi poezie, în care Alexandra şi... cânta, de unde titlul acestui articol. În prezent ei sunt în căutarea altui spaţiu potrivit, pe care sperăm să-l găsească cât mai repede, pentru că avem nevoie de asemenea reprezentaţii sensibile, care se adresează sufletului... Doctor în teatru, cu diplomă în toată regula, Alexandra Velniciuc a jucat timp de doi ani şi jumătate în „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian, la „Naţionalul” craiovean, iar în prezent poate fi aplaudată în spectacolele teatrului „Metropolis” de pe str. Mihai Eminescu. În film l-a avut drept partener pe faimosul actor american Billy Zane (cel care îl întruchipa pe logodnicul lui Kate Winslet în „Titanic”), a jucat în pelicule regizate de Geo Saizescu, Cristi Nemescu, Nuţu Cărmăzan. Noi aşteptăm pentru Alexandra meritatul rol într-un musical, pe scenă, pe micul sau pe marele ecran!

H. Moculescu, A. Velniciuc

Flash

Simplu

Mihai ANTON

Alina Eremia este una dintre cele mai titrate tinere soliste ale muzicii noastre uşoare. Recunoaşterea talentului ei nu a întârziat să apară, câştigând premii în cadrul unora dintre cele mai renumite concursuri muzicale. La doar 16 ani, Alina Eremia este mai mult decât pregătită să cucerească topurile şi să reprezinte forța fresh de care muzica românească are nevoie. Confirmarea absolută a venit însă în urmă cu puțin timp, atunci când celebrul Roger Sanchez a descărcat piesa ei *Deep in Love* .

După o pauză de mai bine de un an, împreună cu MediaPro Music, cei cinci membri ai grupului **SIMPLU** lansează un nou single, o piesă explozivă: *Dance For Money*. „Este un single care reflectă maturizarea noastră, la fel ca întreg albumul "Dance Or Die Trying" dealtfel", declară Smiley. Noul single SIMPLU este compus de echipa Hahaha Production şi va fi inclus pe albumul "Dance Or Die Trying", ultimul din cariera trupei şi care va fi lansat pe piață în câteva săptămâni.

Alina Eremia

Liviu Hodor a lansat videoclipul hitului *Dream with you* realizat împreună cu Tara. Acordeonul, ritmul clubbing, vocea inconfundabilă a Tarei sunt doar câteva dintre ingredientele care au făcut, într-un timp scurt, din *Dream with you* un hit. Filmările au avut loc la Palatul Snagov, în regia lui Dragoş Buliga.

Mihai Budeanu, fost membru al grupului 3 Sud Est, revine pe piața muzicală cu un nou proiect. Beat Music a luat naştere în octombrie 2009 în studioul cu acelaşi nume din Constanța şi combină beat-uri dance-clubbing foarte moderne cu vocea melodioasă a lui Mihai. Piesa se bucură şi de un remix lucrat cu Emil Lassaria, cunoscut pentru hitul *Balada*. Alături de el, din proiect mai fac parte Sorin Marinaş (orchestrator şi compozitor) şi Mihai Stan (manager). Primul single lansat este *Love is Life* şi deschide seria de viitoare succese marca Beat Music cu o notă pozitivă şi un sound fresh.

Palatul Național al Copiilor, Cercul de Muzică Uşoară "Armonia" şi "Associated Artists" inițiază un şir de spectacole în cadrul unui proiect mai amplu cu ideea „Rezistența prin artă şi cultură", care are ca motto "Şi nouă ne pasă"! Spectacolele vor avea ca invitați oameni de artă şi cultură, personalități ale vieții culturale de la noi, intelectuali de marcă, reprezentanți ai mass-media, directori de instituții, reprezentanți ai inspectoratelor şcolare, ai ministerelor sau ambasadelor. Coordonator proiect, prof. Ana Tănăsescu.

Însoțită de **Dee-Dee**, vocea cu care a colaborat pentru primul său album, **DJ Layla** a efectuat un turneu cu peste 20 de concerte în Rusia, Ucraina, Azerbaidjan şi Kazahstan. „În toate oraşele în care am concertat, oamenii cântau şi dansau, ştiau versurile pieselor noastre, iar atmosfera a fost excepțională", povesteşte DJ Layla. În ciuda orelor de aşteptare în aeroporturi, cele două se declară fericite. Cat Music şi Radu Sârbu, producătorul muzical al proiectului, au lansat "Single Lady", primul album semnat DJ Layla.

Cu un nume neconvențional, un sound inovativ şi versuri aparte, gruparea **Radio Killer** a pornit, se pare, într-o campanie de cucerire a lumii... *Voila*, prima piesă Radio Killer, a fost super hit în teritorii ca Rusia, Kazahstan, Ucraina, Austria, Suedia. Cel mai recent succes al băieților, *Be Free* (Hahaha Production) este de-a dreptul incendiar. Spania este, se pare, cel mai mare fan al trupei, plasând hitul pe locul întâi în topul săptămânal al unuia dintre cele mai importante radiouri naționale - Maxima FM. Radio Killer a reuşit să devanseze astfel artişti din prima ligă a muzicii internaționale.

Tom Boxer împreună cu **Alexandra Black** au avut parte de un tur de forță ce a început în Kazahstan şi s-a terminat în Ucraina. Startul a fost dat odată cu plecarea spre Almaty, cel mai mare oraş din țara lui Borat. Evenimentul desfăşurat în unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din Almaty a fost un super succes. Alexandra a fost acompaniată de sute de voci pe hitul ce a depăşit granițele Europei, *Morena*. Al doilea eveniment a avut loc în Harkov, unul dintre cele mai mari oraşe din Ucraina. Tom nu a uitat de fanii din România, el filmând alături de Antonia videoclipul pentru piesa *Shake It Mama*.

29 - Celelalte Cuvinte

Clubul **The Silver Church** s-a dovedit neîncăpător pentru spectatorii concertului aniversar **Celelalte Cuvinte** – *29 de ierni,* încununarea a 29 de ani de carieră a uneia dintre cele mai iubite formații rock din România. De obicei scumpă la vedere, trupa **Celelalte Cuvinte** revine în Bucureşti cu un concert special, un concert care punctează încă un an din cariera uneia dintre cele mai longevive şi mai iubite trupe de rock din România.

Călin Pop, Marcel Breazu, Tiberiu Pop şi **Leontin Iovan** (plus o surpriză - apariția pe scenă a inginerului de sunet **Ovidiu Roşu**, care a părăsit pupitrul de mixaj pentru a cânta la vioară) au început concertul cu piesa *Despre suferințe de iarnă*, urmată de *Aşa e viața mea* şi *Neam blestemat,* cinci piese într-o interpretare semiacustică - *O să am, Cina dragonului Pasărea de plumb, Comoara* şi *Cel din răsărit.* Prima parte a concertului s-a încheiat cu *Armaghedon.* Cea de-a doua parte a cuprins o serie de piese celebre ale formației, ca *Zmeie, Boala de gânduri, Fântâna, Despărțire, La ceas târziu* şi *Un sfârşit e un început*. *Lupii.* După aproape trei ore, show-ul aniversar s-a încheiat cu un bis cerut cu insistență: *Iarbă prin păr*, urmată de suita *Scrisori iubite, Rămâi* şi *Gong.*

Concertul a subliniat încă odată integritatea muzicală a formației: 29 de ani de carieră fără compromisuri.

<u>Gabi</u> <u>MATEI</u>

Taxi – „Cele două cuvinte”

<u>Dan</u> <u>CHIRIAC</u>

Piesa care a făcut deliciul internetului mult timp, „Cele două cuvinte”, şi-a găsit, în sfârşit, naşa şi... naşii. Teo Tradafir a năşit melodia, oferind trupei un dar foarte special: videoclipul. Alături de ea, în povestea TAXI au intrat 26 dintre cei mai interesanți bărbați din România. Ei au acceptat să încerce să spună... „Cele două cuvinte”. Şi aşa s-au născut, rând pe rând, piesa, videoclipul (cu peste 10 remake-uri) şi noul album al trupei TAXI, ”Cele două cuvinte”. Noul album s-a lansat în zi de de Dragobete, pe 24 februarie, printr-un concert organizat de Gala MGMT & PR.

La cel de-al şaptelea album, TAXI adică Dan Teodorescu, Mugurel Coman, Vicky Sava, Darius Neagu, Cantemir Neacşu, Kerezsi Csongor, se prezintă ca o formație matură din punct de vedere muzical, cu preocupări diverse şi colaborări dintre cele mai surprinzătoare: C.R.B.L., Dax, Bogdan Popoiag, Mihai Ogăşanu, Matteo şi alții, la care se adăugă « cei 26 » care nu se văd pe album, dar rămân în memoria colectivă ori de câte ori se aud „Cele 2 cuvinte”. Întreg conținutul albumului e o trecere prin stări de suflet, cu accente ironice de analiză socială, în stilul deja uşor de recunoscut.

Margareta: „Lasă-mi toamnă pomii verzi” - 50 de ani de la primul disc

Dacă spunem Margareta, ştim că este vorba de Margareta Pâslaru, un fenomen al muzicii

noastre uşoare, care continuă să ne uimească şi să ne bucure prin vivacitate, forţă şi mai ales creativitate. Căci CD-ul editat de Electrecord conţine numai compoziţiile sale, atât piese din arhivele casei de discuri (admirabilă munca Mioarei Panaite - redactor de disc), cât şi lucrări mai noi, cum ar fi „Fericirea mult visată” - loc 3 în Topul românesc 2010. Este evident gustul sigur cu care Margareta şi-a ales textele, majoritatea fiind de fapt poezii de înaltă ţinută literară semnate de Lucian Blaga, Ion Minulescu, Elena Farago, Virgil Carianopol, Ana Blandiana, Ion Horea, Agatha Grigoresu Bacovia, dar şi versuri ale reputaţilor Ovidiu Dumitru şi Eugen Rotaru. De subliniat, lucru mai puţin cunoscut, că Margareta are talent literar de primă mână, versurile sale (la nu mai puţin de 9 cântece) ridicându-se cu mult peste nivelul unor simple „texte”. Deşi albumul are o durată generoasă, conţinând 24 de cântece şi un emoţionant „Tatăl nostru” în final, nu cuprinde toată creaţia componistică a Margaretei. Câteva fragmente din creaţiile timpurii ne sunt oferite într-un potpuriu mult prea scurt, de 5 minute, ceea ce dovedeşte că acest album putea fi cu uşurinţă unul dublu .

Muzică şi voce (deseori şi texte) – Margareta Pâslaru – un adevărat disc de autor, un album de aur. De menţionat că Margareta donează drepturile de autor către campania „Artişti pentru artişti” - UNITER.

Paul Polidor & Eugen Cristea: „Recital de evergreen-uri”

„Un duet... şi nu prea” este subintitulat acest reuşit şi reconfortant album, editat de Fundaţia „Paul Polidor” pentru UNESCO în colaborare cu

ICECON. Este un recital de evergreen-uri, reeditat cu ocazia sărbătorii de Sf. Valentin din acest an, printr-un concert desfăşurat la complexul Turbo Tequila, amfitrioni Polidor Bratu, Stelian Nedea şi Paul Polidor. Regăsim aici preferinţa lui Eugen Cristea pentru titlurile nemuritoare ale repertoriului pop (abordat şi alături de propria-i formaţie), de la „Love me tender” la „Only you”, „Please, release me”, „Falling in love”, „Bye, bye love”. Celelalte 5 piese sunt cântate de Paul Polidor, fiind vorba de asemenea de refrene pe care le-am fredonat adesea cu toţii: „Have you ever seen the rain”, „Arrivederci, Roma”, „Spanish eyes”, „Strangers in the night”, „What a wonderful world”. Un album dulce-nostalgic, alăturînd doi mari îndrăgostiţi de muzica adevărată, album masterizat de Constantin Nicolau.

Andra, Săndel şi Aurora Mihai: „O familie populară”

După succesul cert al primului şi celui de-al doilea album cu muzică populară, Andra, Săndel şi Aurora Mihai lansează un nou album de aceeaşi factură. Editat de MediaPro Music, discul conţine 10 piese noi, dar şi varianta etno a binecunoscutului cântec “Lucru

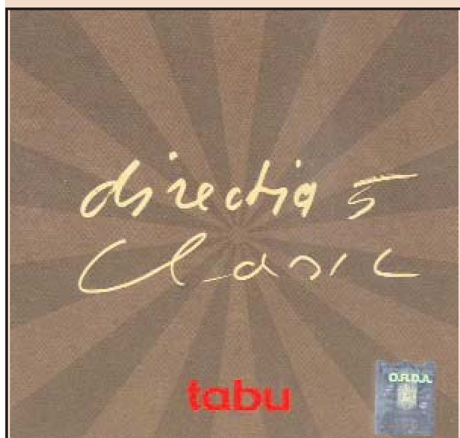

mare-i omenia”. Mai precis, albumul conţine cântece tradiţionale româneşti, fie cântate de cei doi fraţi împreună cu Aurora Mihai, “Iartă frate ca să fii iertat”, fie melodii cântate individual de Andra – „Dar-ar naiba în tine dragoste” sau Aurora Mihai – „Nu aş vrea”, dar şi piese interpretate de Săndel şi Aurora Mihai – „Mi-a bătut iubirea în poartă”, „Lucru mare-i omenia” sau „Nu sta mândro supărată”.

Cântecele tradiţionale incluse pe album aparţin mai multor zone ale ţării, dar în special Banatului şi Ardealului.

Direcția 5: „Clasic”

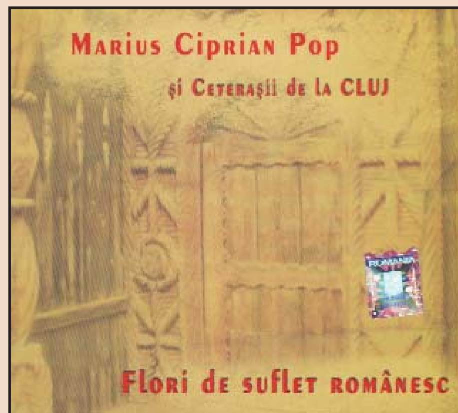
Cea mai harnică formație a noastră, concertistic şi discografic, rămâne Direcția 5. Cvartetul (care a rămas în aceeaşi componență de ani buni, doar în concerte se adaugă diverşi colaboratori, cel mai stabil fiind Toni Şeicărescu) nu are

se pare nici un moment de respiro, astfel încât acum are la activ un număr impresionant de discuri. Ultimul conține nu mai puțin de 14 cântece, compuse de Marian Ionescu (a cărui inspirație se dovedeşte inepuizabilă), dar de data aceasta versurile nu mai aparțin solistului Cristian Enache, ci unei adevărate colecții de textieri, cinci la număr, la care se adaugă chiar Marian, cu o îndemânare poetică apreciabilă. Albumul are o tentă lirică, chiar a fost lansat de Ziua Îndrăgostiților, aşadar pe linia bine cunoscută a formației. Profesionalism cert, seriozitate, refrene cantabile, multe posibile hituri: încă o bornă de succes pentru Direcția 5.

Marius Ciprian Pop: „Flori de suflet românesc”

Alături de „Ceteraşii de la Cluj”, cunoscutul interpret al cântecelor ardeleneşti (şi prezentator TV), preotul Marius Ciprian Pop, ne propune un album încântător, editat de MC Star. Orchestrații: Radu Ciprian; vioară – Radu Ciprian, Dorin Nemeş, taragot – Nelu Gabor, saxofon – Gabi Budian, acordeon – Ciprian Laco, bas – Zenu Zanc, braci – Ovidiu Silaghi. Ca bonus este inclus un videoclip cu protagonistul şi micuța Antonia. Emoționantă

mărturisirea de credință a interpretului, pe copertă: „Editarea acestui album reprezintă un semn de recunoştință față de toți cei care au promovat frumusețea neamului nostru, revărsată în cântec şi bucurie!”.

Bere Gratis: „O colecție”

Titlul arată de la bun început despre ce este vorba - un “Best of” - cum se mai spune, disc apărut la Cat Music. De fapt, pe lângă 8 piese cunoscute, se adaugă (aşa cum se obişnuieşte la astfel de colecții) două noutăți, toate masterizate în Elveția de Bogdan

Ioan. Cvintetul actual are 3 componenți permanenți (dintre care Robert L. Anghelescu se dovedeşte a fi autorul principal; mai semnează piese şi Mihai Georgescu, dar şi M. sau T. Anghelescu), alături de doi colaboratori. Chiar dacă în concert se insistă pe ritmuri mai „apăsate”, sunetul global al compozițiilor a rămas acelaşi deocamdată, un pop rock melodios foarte apreciat de publicul nostru. Într-adevăr, un disc de colecție.

Trio „Vatra neamului”: „Muzică pentru suflet”

Victoria Ştefăneț, Ana-Maria şi Doina Boboc sunt trei foarte talentate tinere din Chişinău, al căror har muzical este transpus pe acest CD grație sprijinului dat de familia Avram, cea care ne aşteaptă acum şi la Bucureşti (mai precis la Ciolpani) la restaurantul-muzeu „Vatra neamului”, o bijuterie în materie. Cele trei artiste (voce, cobză, vioară) poartă nu întâmplător acest nume, ele repunând în circulație în manieră

personală o serie de refrene de viță veche, cum ar fi „Să-mi cânți cobzar”, „Cântecul lui Barbu Lăutaru”, „Frumoasă-i vecina noastră”, „Aseară ți-am luat basma”. Alături de aceste titluri, ascultăm cu încântare „Bucovina”, „Galbenă gutuie”, două piese în limba rusă şi una în spaniolă. Un sound de calitate, aşa cum ne-au obişnuit întotdeauna produsele muzicale de dincolo de Prut, dar mai ales un grup ce îmbină armonios tinerețea cu tradiția.

Petre Magdin, față-n față cu rockul!

Doru IONESCU

Asta era explicația la fotografia realizatorului TV, din primul dicționar al muzicii tinere semnat de Daniela Caraman Fotea şi de Florian Lungu, o sintagmă care m-a urmărit decenii, chiar şi după ce l-am cunoscut şi m-am împrietenit cu viitorul meu coleg din TVR. Astăzi, toată lumea îl ştie ca rockerul de la miezul nopții, pentru emisiunile nouăzeciste. Mai puțini cunosc faptul că pe lângă solidele cunoştințe muzicale (ca absolvent de liceu de muzică la Timişoara şi de Conservator la Bucureşti), Petrică a avut o carieră impresionantă (în ciuda scurtimii sale în ani) ca trompetist, şef de orchestră, compozitor şi aranjor, oprită decenii la rând de ziaristică! Dar nu definitiv...

Cu grupul „Dixie" de jazz tradițional (în care cântau la un moment dat Marius Țeicu, Marcel Dragomir, Petre Iordache şi Doru Tufiş, Marcel Năvală, Dorel Vintilă Zaharia sau Florin Dumitru) a avut multe momente de glorie la Casa Studenților din Bucureşti (de la mijlocul anilor '60), transcendând şi zona pop-rock sub titulatura „Modern Grup". Ca solişti, au fost Mihai Constantinescu ori Dini Trandu, iar după dizolvarea grupului marea lovitură a fost dată prin compozițiile înaintate Didei Drăgan (care a lansat în 1984 un întreg disc cu melodiile lui Magdin, singurul până la Revoluție).

„Anilor", „Vremuri", „Te aştept să vii" sunt câteva dintre şlagărele impuse în topurile vremii. În particular, participarea Didei cu melodia „Ca-n poveste" la „SchlagerFestival", la Dresda (în 1974, cel mai important concurs internațional de dincoace de cortina de fier) s-a lăsat cu două premii pentru solista care de atunci a avut o carieră paralelă în Germania Democrată, plus un premiu pentru compozitor!

Pe lângă munca de realizator de emisiuni muzicale (cel mai important în anii '70 - '80, dacă nu singurul cu o emisiune de profil, aşadar excluzând aici divertismentul), ziaristul a publicat regulat timp de un deceniu, în „Săptămâna" şi „Scânteia Tineretului", ba şi în „Cronica Română" după 1993! Revenind la televiziune, e greu de înşirat o listă completă a marilor nume pop-rock debutate de „Tele Top" sau „Club T", emisiunile sale, ca şi „Întâlnirea de la miezul nopții" după 1990!

Din păcate, numeroasele schimbări din Televiziunea Română i-au tot împins emisiunile după miezul nopții (ultima – „Muzica la maxim" – începea mult după ora 1 în noapte, programând reluări ale filmărilor din anii '90). Cu toate acestea, în 2006 Petre Magdin a fost liderul unui top al realizatorilor de televiziune din toate timpurile, organizat de instituție pe net cu ocazia anului aniversar „TVR 50"! Aceasta în condițiile în care tot melomanul român a avut accesul liber la posturi muzicale gen MTV, MCM, VIVA după 1989, deceniu negru pentru rockul românesc care a intrat atunci, indiferent de mărimea numelui, în underground.

De câțiva ani, ziaristul este „pensionat", având timp să revină la muzică. Nu oricum, ci refăcând din vechile compoziții şi scriind altele noi, pentru propria voce, care „funcționează" foarte bine! A înregistrat astfel un întreg disc cu vechiul prieten, chitaristul nouăzecist Mihai Vlahopol (de la grupul bucureştean „The Crossroads"), cu textele soției sale Ana! Producătorii şi sponsorii n-au înțeles, încă, valoarea CD-ului; independent de aceasta, emisiunile „Remix" de la TVR Cultural şi „Timpul Chitarelor" de pe TVR 2 şi-au asumat plăcerea de a-l invita la filmări, în martie – aprilie, pe Petre Magdin, unul dintre cei care au dat nume rock-ului românesc, din culise, dar şi de pe scenă!

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE EDITURA MUZICALĂ CU SPRIJINUL UCMR-ADA DIN FONDUL SOCIAL CULTURAL ŞI ÎN COLABORARE CU U.N.M.B.

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Director: Costin ASLAM
Redactori:
Mihai COSMA
Octavian URSULESCU
Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Semnează în acest număr:
Grigore CONSTANTINESCU, Viorel COSMA, Tanța DIACONESCU, Anca FLOREA, Oana GEORGESCU, Olga GRIGORESCU, Liliana IACOBESCU, Doru IONESCU, Florian LUNGU, Doina MOGA, Tatiana OLTEAN, Mircea ŞTEFĂNESCU, Florin-Silviu URSULESCU

Pentru ediția electronică vezi: www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: Bucureşti, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071, România. **Tel./Fax:** +40-21-312.98.67
E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL
TEL: 021-410.64.88 ISSN: 1220-742x